EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA

Briuselis, 6.7.2007
KOM(2007) 387 galutinis

Pasiūlymas

TARYBOS SPRENDIMAS

dėl Europos bendrijos, Islandijos Respublikos, Norvegijos Karalystės, Šveicarijos Konfederacijos ir Danijos Karalystės konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo pasirašymo

(pateikta Komisijos)

AIŠKINAMASIS MEMORANDUMAS

1. Politinis ir teisinis kontekstas

1988 m. rugsėjo 16 d. Europos Bendrijų valstybės narės su Islandijos Respublika, Norvegijos Karalyste ir Šveicarijos Konfederacija pasirašė Lugano konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo. Šia konvencija, toliau vadinama „Lugano konvencija“, buvo išplėstas EB valstybių narių 1968 m. sudarytos Briuselio konvencijos, apimančios tuos pačius klausimus, taisyklių taikymas kai kuriose Europos laisvosios prekybos asociacijos valstybėse narėse.

1998–1999 m. *ad hoc* darbo grupėje, kurioje taip pat dalyvavo Šveicarija, Norvegija ir Islandija, vyko derybos dėl 1968 m. Briuselio konvencijos ir 1988 m. Lugano konvencijos peržiūros. Derybose priimta darbo grupės parengtas konvencijos projektas, kurį 1999 m. gegužės 27–28 d. patvirtino Taryba (1999 m. balandžio 30 d. JUSTCIV 60).

Nuo Amsterdamo sutarties įsigaliojimo 1999 m. gegužės 1 d., remiantis EB sutarties 61 straipsnio c dalimi ir 65 straipsniu Briuselio konvencijos apimami klausimai tapo Bendrijos politikos dalimi. Dėl to 1968 m. Briuselio konvencija buvo pakeista reglamentu, t. y. Reglamentu (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo. Tuo pačiu modernizuotos Briuselio konvencijos taisyklės, o pripažinimo ir vykdymo sistema tapo spartesnė ir veiksmingesnė.

Atsižvelgiant į Briuselio (EB) ir Lugano konvencijų jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo sistemų paraleles, 1988 m. Lugano konvenciją reikia pritaikyti, kad joje būtų atsižvelgiama į Briuselio konvencijoje nustatytos sistemos pokyčius. Konkrečiai svarbu suderinti teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo sistemą, siekiant tokio sprendimų apkeitimo su atitinkamomis ELPA valstybėmis lygmens.

2002 m. kovo 22 d. Komisija pateikė rekomendaciją priimti Tarybos sprendimą, suteikiantį Komisijai įgaliojimą pradėti derybas dėl Bendrijos ir, remiantis protokolu dėl jos pozicijos, Danijos – vienos susitarimo šalies, ir Islandijos, Norvegijos, Šveicarijos ir Lenkijos – kitos susitarimo šalies, konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pakeisiančios 1988 m. rugsėjo 16 d. Lugano konvenciją, priėmimo (SEC(2002) 298 galutinė).

2002 m. spalio 14 ir 15 d. sesijoje Taryba patvirtino derybų nurodymus, įgaliojančius Komisiją pradėti derybas dėl naujosios Lugano konvencijos.

2003 m. vasario 27–28 d. sesijoje Taryba nusprendė kreiptis į Europos Teisingumo Teismą, kad šis pareikštų nuomonę dėl to, ar naujosios Lugano konvencijos sudarymas priklauso išskirtinei Bendrijos kompetencijai, ar Bendrija ir valstybės narės dalijasi kompetencija šiuo klausimu. 2006 m. vasario 7 d. nuomonėje 1/03 Europos Teisingumo Teismas pareiškė, kad naujosios Lugano konvencijos sudarymas priskiriamas išskirtinei Bendrijos kompetencijai.

Gavus Teismo nuomonę derybos buvo atnaujintos ir užbaigtos Briuselyje 2007 m. kovo 28 d.

Pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir Europos bendrijos steigimo sutarties pridedamo protokolo dėl Danijos pozicijos 1 ir 2 straipsnius, Danija nedalyvauja Sutarties IV antraštinėje dalyje. Todėl Bendrijos dokumentai, priimti, be kita ko, teisminio bendradarbiavimo civilinėse bylose srityje, nėra privalomi ar taikomi Danijai. Todėl naujojoje Lugano

konvencijoje Danija dalyvauja kaip susitariančioji šalis, o ne kaip Europos bendrijos valstybė narė. Reglamento (EB) Nr. 44/2001 nuostatos santykiams tarp kitų EB valstybių narių ir Danijos Karalystės pradės galioti 2007 m. liepos 1 d., remiantis Europos bendrijos ir Danijos Karalystės susitarimu dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašytu Briuselyje 2005 m. spalio 19 d.

2. Derybų rezultatai

Komisija vedė derybas dėl naujosios Lugano konvencijos vadovaudamasi Tarybos derybų nurodymais ir koordinuodama veiksmus su specialiu komitetu, Tarybos paskirtu padėti Komisijai derybų metu.

Todėl:

- iš esmės Konvencijos tekstas, kiek tai susiję su jurisdikcija ir pripažinimo bei vykdymo taisyklėmis, su nedideliais pakeitimais ir paaiškinimais priderinamas prie Reglamento (EB) 44/2001 teksto. Kalbant apie vieną iš šių pakeitimų – konvencijos 22 straipsnio 4 dalies pakeitimą – EB konvencijos ratifikavimo metu pateiks pareiškimą, kad ji ketina išaiškinti Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 22 straipsnio 4 dalies apimtį, siekiant įtraukti atitinkamą Europos Teisingumo Teismo teismo praktiką dėl teismo procesų, susijusių su intelektinės nuosavybės teisėmis, registracijos ir galiojimo, ir taip užtikrinti jo atitikimą konvencijos 22 straipsnio 4 daliai. Šiuo atžvilgiu paminėtinas Komisijos pradėtas tyrimas Reglamento (EB) Nr. 44/2001 taikymui įvertinti;

- Konvencijos tekstas pritaikomas, kad joje būtų atsižvelgiama į išskirtinę Europos bendrijos kompetenciją sudaryti naująją Lugano konvenciją;

- Konvencijos tekstas pritaikomas, atsižvelgiant į ypatingą Danijos situaciją;

- Konvencija sukuriama sistema, grindžiama tiek Lugano konvencijos, tiek Reglamento (EB) 44/2001 taikymu, panaši į 1988 m. Lugano konvencijos 54b straipsnyje nustatytą sistemą;

- Konvencijos 67 straipsniu susitariančiosioms šalims leidžiama išlaikyti ir sudaryti tarptautinius susitarimus tam tikrais klausimais ir šiuo atžvilgiu numatoma, kad pagal tokį susitarimą priimtas sprendimas gali teikti papildomų priežasčių atsisakyti jį pripažinti ir taikyti EB valstybėje narėje, kai atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta yra vienoje iš EB valstybių narių;

- Konvencijos 68 straipsnyje nustatomos sąlygos, kuriomis susitariančiosios šalys gali išlaikyti ir sudaryti tarptautinius susitarimus su trečiosiomis šalimis, dėl kurių negalima pripažinti ir vykdyti valstybių, kurios privalo laikytis konvencijos, teismų priimtų sprendimų prieš atsakovus, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta arba gyvenamoji vieta yra trečiojoje šalyje, bylose, kai sprendimas gali būti grindžiamas tik nepagrįstomis jurisdikcijos taisyklėmis;

- Konvencija sudaromos sąlygos išplėsti naujosios konvencijos taikymą tam tikrose ne Europos teritorijose, kurios yra valstybių narių teritorijos dalis arba už kurių išorės santykius atsako valstybės narės, siekiant išlaikyti 1968 m. Briuselio konvencijos ir 1988 m. Lugano konvencijos istorinę ir geografinę taikymo sritį. Tokio taikymo srities

išplėtimo atveju, kiek tai susiję su Europos bendrijos valstybių narių ir šių ne Europos teritorijų santykiais, naujoji konvencija pakeis 1968 m. Briuselio konvenciją;

- Konvencija pakeis 1988 m. Lugano konvenciją, nustatant pereinamojo laikotarpio priemones.

3. Išvados

Atsižvelgdama į palankius derybų rezultatus, Komisija rekomenduoja Tarybai priimti sprendimą dėl Europos bendrijos, Islandijos Respublikos, Norvegijos Karalystės, Šveicarijos Konfederacijos ir Danijos Karalystės konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo pasirašymo.

Pasiūlymas

TARYBOS SPRENDIMAS

dėl Europos bendrijos, Islandijos Respublikos, Norvegijos Karalystės, Šveicarijos Konfederacijos ir Danijos Karalystės konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo pasirašymo

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 61 straipsnio c punktą ir jos 300 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą[1],

kadangi:

(1) 1988 m. rugsėjo 16 d. Europos Bendrijų valstybės narės su Islandijos Respublika, Norvegijos Karalyste ir Šveicarijos Konfederacija pasirašė tarptautinį susitarimą dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (Lugano konvencija)[2], kuria išplėstas 1968 m. rugsėjo 27 d. Briuselio konvencijos, apimančios tuos pačius klausimus (Briuselio konvencija)[3], taisyklių taikymas Islandijoje, Norvegijoje ir Šveicarijoje.

(2) 1998–1999 m. *ad hoc* darbo grupėje, kurioje taip pat dalyvavo Šveicarija, Norvegija ir Islandija, vyko derybos dėl 1968 m. Briuselio konvencijos ir 1988 m. Lugano konvencijos peržiūros. Derybose priimta darbo grupės parengta Konvencijos projektas, kurį 1999 m. gegužės 27–28 d. patvirtino Taryba.

(3) Reglamentu Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos, teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo modernizuotos Briuselio konvencijos taisyklės, o pripažinimo ir vykdymo sistema tapo spartesnė ir veiksmingesnė.

(4) Atsižvelgiant į Briuselio ir Lugano konvencijų jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo sistemų paraleles, Lugano konvenciją reikia suderinti su Reglamentu (EB) Nr. 44/2001, siekiant tokio paties sprendimų apsikeitimo su atitinkamomis ELPA valstybėmis lygmens.

(5) Pagal prie Europos Sąjungos sutarties (ES sutartis) ir Europos bendrijos steigimo sutarties (EB sutartis) pridedamą protokolą dėl Danijos pozicijos, Danija nedalyvauja EB sutarties IV antraštinėje dalyje. Kad Lugano konvencijos taisyklės galiotų Danijai,

---

1 OL C, p. .
2 OL L 319, 1988 11 25, p. 9.
3 OL L 299, 1972 12 31, p. 32 (suvestinė redakcija).

naujojoje konvencijoje, apimančioje tuos pačius klausimus, Danija turi dalyvauti kaip susitariančioji šalis.

(6) 2002 m. rugsėjo 27 d. sprendimu Taryba įgaliojo Komisiją vesti derybas dėl Europos bendrijos ir, remiantis Protokolu dėl jos pozicijos, Danijos – vienos susitarimo šalies, ir Islandijos, Norvegijos ir Šveicarijos – kitos susitarimo šalies, konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pakeičiančios Lugano konvenciją.

(7) Komisija Europos bendrijos vardu vedė derybas dėl konvencijos su Islandijos Respublika, Norvegijos Karalyste, Šveicarijos Konfederacija ir Danijos Karalyste.

(8) Pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir Europos bendrijos steigimo sutarties pridedamo protokolo dėl Jungtinės Karalystės ir Airijos pozicijos 3 straipsnį Jungtinė Karalystė ir Airija dalyvauja priimant ir taikant šį sprendimą.

(9) Pagal minėto protokolo dėl Danijos pozicijos 1 ir 2 straipsnius Danija nedalyvauja priimant šį sprendimą, neprivalo jo laikytis ir jis neturi būti jai taikomas.

(10) Konvencija, parafuota Briuselyje 2007 m. kovo 28 d., turėtų būti pasirašyta,

NUSPRENDĖ:

1 straipsnis

Europos bendrijos vardu patvirtinama Europos bendrijos, Islandijos Respublikos, Norvegijos Karalystės ir Šveicarijos Konfederacijos – vienos susitarimo šalies, ir, remiantis protokolu dėl jos pozicijos, Danijos Karalystės – kitos susitarimo šalies, konvencija dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pakeičianti 1988 m. rugsėjo 16 d. Lugano konvenciją, kai ši konvencija bus sudaryta.

Konvencijos tekstas pridedamas prie šio sprendimo.

2 straipsnis

Tarybos pirmininkas įgaliojamas paskirti asmenį (-is), kuriam (-iems) suteikiama teisė Europos bendrijos vardu pasirašyti Europos bendrijos, Islandijos Respublikos, Norvegijos Karalystės, Šveicarijos Konfederacijos ir Danijos Karalystės konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo.

Priimta Briuselyje

Tarybos vardu
Pirmininkas

PRIEDAS

KONVENCIJA

dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo

Priimta Lugane ...

PREAMBULĖ

ŠIOS KONVENCIJOS AUKŠTOSIOS SUSITARIANČIOSIOS ŠALYS,

NUSPRENDUSIOS savo teritorijose stiprinti čia įsisteigusių asmenų teisinę apsaugą,

Atsižvelgdamos į tai, kad šiuo tikslu reikia nustatyti tarptautinę teismų jurisdikciją, palengvinti teismo sprendimų pripažinimą ir sukurti operatyvią procedūrą, užtikrinančią teismo sprendimų, autentiškų dokumentų ir teismo susitarimų vykdymą,

suprasdamos minėtų dokumentų tarpusavio ryšius, kurie buvo oficialiai patvirtinti ekonominėje srityje remiantis laisvosios prekybos susitarimais, sudarytais tarp Europos bendrijos ir tam tikrų Europos laisvosios prekybos asociacijos valstybių narių,

atsižvelgdamos į:

- 1968 m. rugsėjo 27 d. Briuselio konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo su pakeitimais, padarytais Prisijungimo konvencijomis po kelių iš eilės Europos Sąjungos plėtros etapų,

- 1988 m. rugsėjo 16 d. Lugano konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo, kuri praplečia 1968 m. Briuselio konvencijos taisyklių taikymą tam tikroms Europos laisvosios prekybos asociacijos valstybėms narėms,

- 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, kuris pakeitė minėtą Briuselio konvenciją,

- Europos bendrijos ir Danijos Karalystės susitarimą dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą Briuselyje 2005 m. spalio 19 d.,

įsitikinusios, kad Reglamente (EB) Nr. 44/2001 nustatytų principų plėtimas padės sustiprinti teisinį ir ekonominį bendradarbiavimą tarp šios konvencijos Susitariančiųjų Šalių,

Norėdamos užtikrinti kuo vienodesnį šios konvencijos aiškinimą,

nusprendė sudaryti šią konvenciją ir

SUSITARĖ:

I ANTRAŠTINĖ DALIS

TAIKYMO SRITIS

1 straipsnis

1. Ši konvencija taikoma civilinėse ir komercinėse bylose, neatsižvelgiant į teismo pobūdį. Ji ypač netaikoma mokesčių, muitinių arba administracinėms byloms.

2. Ši konvencija netaikoma:

a) fizinių asmenų statusui arba teisnumui ir veiksnumui, nuosavybės teisėms, susijusioms su santuokiniais ryšiais, testamentais ir paveldėjimu;

b) bankrotui, nemokių bendrovių arba kitų juridinių asmenų likvidavimo procesams, teisminėms priemonėms, kompromisiniams susitarimams ir panašioms byloms;

c) socialiniam draudimui;

d) arbitražui.

3. Šioje konvencijoje vartojama sąvoka „šios konvencijos privalanti laikytis valstybė“ reiškia bet kurią valstybę, kuri yra šios konvencijos Susitariančioji Šalis arba Europos bendrijos valstybė narė. Ši sąvoka taip pat gali reikšti Europos bendriją.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

JURISDIKCIJA

1 skirsnis

Bendrosios nuostatos

2 straipsnis

1. Pagal šios konvencijos nuostatas šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat gyvenantiems asmenims, neatsižvelgiant į jų pilietybę, bylos turi būti keliamos tos valstybės teismuose.

2**.** Asmenims, nesantiems šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje jie nuolat gyvena, piliečiais, taikomos tos valstybės piliečiams galiojančios jurisdikcijos taisyklės.

3 straipsnis

1. Šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat gyvenantiems asmenims bylos gali būti keliamos kitos šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismuose tik pagal šios antraštinės dalies 2–7 skirsniuose nustatytas taisykles.

2. Prieš pirmiau nurodytus asmenis netaikomos I priede nustatytos nacionalinės jurisdikcijos taisyklės.

4 straipsnis

1. Jeigu atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta yra ne šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kiekvienos šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismų jurisdikciją pagal 22 ir 23 straipsnius nustato tos valstybės teisė.

2. Prieš tokį atsakovą bet kuris šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat gyvenantis asmuo, neatsižvelgiant į jo pilietybę, taip pat kaip tos valstybės piliečiai, gali naudotis toje valstybėje galiojančiomis jurisdikcijos taisyklėmis, ypač I priede nurodytomis taisyklėmis.

2 skirsnis

Speciali jurisdikcija

5 straipsnis

Šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat gyvenančiam asmeniui kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje byla dėl:

1) a) sutarties gali būti iškelta atitinkamos prievolės vykdymo vietos teismuose;

b) pagal šią nuostatą ir jeigu nesusitariama kitaip, atitinkamos prievolės vykdymo vieta yra:

- parduodant prekes – šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, į kurią prekės buvo arba turėtų būti pristatytos pagal sutartį;

- teikiant paslaugas – šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kurioje paslaugos buvo arba turėtų būti suteiktos pagal sutartį;

c) a papunktis taikomas tuomet, kai netaikomas b papunktis;

2) išlaikymo:

a) gali būti iškelta kreditoriaus nuolatinės gyvenamosios arba gyvenamosios vietos teismuose; arba

b) teisme, kuris turi jurisdikciją nagrinėti bylas dėl asmens statuso, jeigu išlaikymo byla yra susijusi su tokiomis bylomis, išskyrus atvejus, kai tokia jurisdikcija yra pagrįsta tik vienos iš šalių pilietybe; arba

c) teisme, kuris turi jurisdikciją nagrinėti bylas dėl tėvų atsakomybės, jeigu išlaikymo byla yra susijusi su tokiomis bylomis, išskyrus atvejus, kai tokia jurisdikcija yra pagrįsta tik vienos iš šalių pilietybe;

3) civilinės teisės pažeidimų, *delikto* arba *kvazidelikto* gali būti iškelta vietos, kurioje įvyko žalą sukėlęs įvykis ar jis gali įvykti, teismuose;

4) reikalavimo atlyginti nuostolius arba žalą, padarytą veiksmu, dėl kurio keliama baudžiamoji byla, gali būti iškelta tokias bylas nagrinėjančiame teisme, jeigu minėtas teismas pagal jam taikomą teisę turi jurisdikciją nagrinėti civilines bylas;

5) ginčo, susijusio su filialo, agentūros arba kitokio įmonės padalinio veikla, gali būti iškelta vietos, kurioje veikia toks filialas, agentūra arba kitoks įmonės padalinys, teismuose;

6) turto patikėtojo, patikėtinio ar dėl turto patikėjimo sutarties, sudarytos pagal įstatymą arba rašytine forma, arba žodžiu ir patvirtintos raštu, naudos gavėjo gali būti iškelta šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra patikėtas turtas, teismuose;

7) ginčo, susijusio su reikalavimu išmokėti kompensaciją už krovinio arba frachto išgelbėjimą, gali būti iškelta teismuose, kurių kompetencijai priklausantis atitinkamas krovinys arba frachtas:

a) buvo areštuotas kaip kompensacijos sumokėjimo užtikrinimo priemonė; arba

b) galėjo būti tokiu būdu areštuotas, bet buvo pateiktas laidavimas arba kitas prievolės įvykdymo užtikrinimo būdas,

su sąlyga, kad ši nuostata yra taikoma tik pareiškus, kad atsakovui priklauso dalis krovinio arba frachto arba kad jo dalis atsakovui priklausė išgelbėjimo metu.

6 straipsnis

Šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat gyvenančiam asmeniui byla taip pat gali būti iškelta:

1) kai minėtas asmuo yra vienas iš atsakovų teismuose pagal bet kurio iš jų nuolatinę gyvenamąją vietą, jeigu reikalavimai yra taip glaudžiai susiję, kad yra tikslinga juos nagrinėti ir spręsti visus iš karto, siekiant išvengti atskirų teismo procesų metu priimtų sprendimų nesuderinamumo;

2) kaip trečiajam asmeniui byloje dėl laidavimo arba garantijos ar bet kurioje kitoje byloje kaip trečiajam asmeniui teisme, kuriame buvo iškelta pagrindinė byla, išskyrus atvejus, kai tokia byla buvo iškelta tik siekiant pašalinti minėtą asmenį iš ją nagrinėti kompetentingo teismo jurisdikcijos;

3) pagal priešinį ieškinį, susijusį su ta pačia sutartimi arba faktais, kuriais buvo pagrįstas pagrindinis ieškinys, teisme, kuris nagrinėja pagrindinį ieškinį;

4) dėl sutarties, jeigu ją galima nagrinėti kartu su tam pačiam atsakovui iškelta byla, kai tokios bylos yra susijusios su daiktinėmis teisėmis į nekilnojamąjį turtą, šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra turtas, teisme.

7 straipsnis

Jeigu pagal šią konvenciją šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismas turi jurisdikciją bylose, susijusiose su atsakomybe už laivo naudojimą arba eksploataciją, toks teismas arba bet kuris kitas tuo tikslu vietoj jo valstybės nacionaliniame įstatyme numatytas teismas taip pat turi jurisdikciją nagrinėti tokios atsakomybės apribojimo bylas.

3 skirsnis

Jurisdikcija bylose, susijusiose su draudimu

8 straipsnis

Bylose, susijusiose su draudimu, jurisdikcija nustatoma pagal šį skirsnį, nepažeidžiant 4 straipsnio ir 5 straipsnio 5 punkto.

9 straipsnis

1. Draudikui, nuolat gyvenančiam ar kurio verslo vieta yra šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, bylą galima iškelti:

a) valstybės, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji ar verslo vieta, teismuose; arba

b) kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, jeigu ieškinius pateikia draudėjas, apdraustasis arba naudos gavėjas, ieškovo nuolatinės gyvenamosios vietos teismuose; arba

c) bendro draudimo sutarties atveju – šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra iškelta byla pagrindiniam draudėjui, teismuose.

2. Draudiko, kurio nuolatinio buvimo ar verslo vieta yra kita nei šios konvencijos privalanti laikytis valstybė, tačiau turinčio skyrių, agentūrą arba įstaigą vienoje iš šios konvencijos privalančių laikytis valstybių, ginčuose, susijusiuose su skyriaus, agentūros arba įstaigos veikla, tokia valstybė yra laikoma nuolatine draudiko buvimo ar verslo vieta.

10 straipsnis

Byla, susijusi su atsakomybės arba nekilnojamojo turto draudimu, draudikui taip pat gali būti iškelta vietos, kurioje įvyko žalą sukėlęs įvykis, teismuose. Ši nuostata taip pat taikoma ir tuomet, kai kilnojamasis ir nekilnojamasis turtas yra nurodyti vienoje draudimo sutartyje ir kai abiejų rūšių turtui žalą padaro tas pats įvykis.

11 straipsnis

1. Bylose, susijusiose su atsakomybės draudimu, draudikas taip pat gali būti įtrauktas į nukentėjusiosios šalies apdraustajam iškeltą bylą, jeigu įstatymai, kuriais vadovaujasi teismas, tai leidžia.

2. 8, 9 ir 10 straipsniai taikomi nukentėjusiosios šalies tiesioginiams ieškiniams draudikui, jeigu tokie tiesioginiai ieškiniai yra leidžiami.

3. Jeigu pirmiau nurodytus tiesioginius ieškinius reglamentuojančiuose įstatymuose yra numatyta, kad draudėją arba draudiką galima įtraukti į bylą kaip šalį, jos priskiriamos to paties teismo jurisdikcijai.

12 straipsnis

1. Nepažeisdamas 11 straipsnio 3 dalies, draudikas gali kelti bylą tik šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismuose, neatsižvelgiant į tai, ar jis yra draudėjas, apdraustasis ar naudos gavėjas.

2. Šio skirsnio nuostatos nedaro poveikio teisei kelti priešinį ieškinį teisme, kuriame, kaip nurodoma šiame skirsnyje, dar nebaigtas nagrinėti pagrindinis ieškinys.

13 straipsnis

Šio skirsnio nuostatų galima nesilaikyti tik pagal susitarimą, kuris:

1) sudaromas kilus ginčui; arba

2) leidžia draudėjui, apdraustajam arba naudos gavėjui kelti bylą kituose teismuose, nei nurodyti šiame skirsnyje; arba

3) sudaromas tarp draudėjo ir draudiko, kurių abiejų nuolatinė gyvenamoji vieta arba gyvenamoji vieta sutarties sudarymo metu yra toje pačioje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, ir kuris tos valstybės teismams suteikia jurisdikciją, netgi jei žalą sukėlęs įvykis įvyktų užsienyje, jeigu toks susitarimas neprieštarauja minėtos valstybės įstatymams; arba

4) sudaromas su šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat negyvenančiu draudėju, išskyrus privalomąjį arba su nekilnojamuoju turtu, esančiu šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, susijusį draudimą; arba

5) yra susijęs su draudimo sutartimi, sudaryta dėl vienos ar daugiau 14 straipsnyje nustatytų rizikos rūšių.

14 straipsnis

13 straipsnio 5 punkte minimos rizikos rūšys yra šios:

1) visų rūšių nuostoliai arba žala, kuriuos patiria:

a) jūroje plaukiojantys laivai, vandenyje arba atvirose jūrose esantys įrenginiai arba orlaiviai, kylantys iš pavojų, susijusių su jų naudojimu komerciniams tikslams;

b) tranzitu gabenamos prekės, kitos nei keleivių bagažas, jeigu tranzitą vykdo arba jeigu jis apima gabenimą laivais arba orlaiviais;

2) visų rūšių atsakomybė, kita nei atsakomybė už keleivių kūno sužalojimą arba jų bagažo praradimą ar sugadinimą:

a) kuri atsiranda dėl 1 punkto a papunktyje nurodytų laivų, įrenginių arba orlaivių naudojimo arba eksploatacijos, jeigu šios konvencijos privalanti laikytis valstybė, kurioje tokie orlaiviai yra registruoti, nedraudžia sudaryti jurisdikcijos susitarimų, susijusių su tokios rizikos draudimu;

b) už 1 punkto b papunktyje apibūdintų tranzitu gabenamų prekių padarytus nuostolius arba žalą;

3) visų rūšių finansiniai nuostoliai, susiję su 1 punkto a papunktyje nurodytų laivų, įrenginių arba orlaivių naudojimu arba eksploatacija, ypač frachto arba laivo nuomos mokesčio praradimas;

4) visų rūšių rizika arba turtinės teisės, susijusios su bet kuriomis 1–3 punktuose nurodytomis rizikos rūšimis;

5) neatsižvelgiant į 1–4 punktus, visos didelės rizikos.

4 skirsnis

Jurisdikcija, susijusi su vartojimo sutartimis

15 straipsnis

1. Bylose dėl sutarties, kurią asmuo, vartotojas, sudaro tokiam tikslui, kuris gali būti laikomas nesusijusiu su jo darbu arba profesija, jurisdikcija nustatoma vadovaujantis šiuo skirsniu, nepažeidžiant 4 straipsnio ir 5 straipsnio 5 punkto, jeigu:

a) sutartis sudaryta dėl prekių pardavimo išsimokėtinai grąžinamo dalinių įmokų kredito sąlygomis; arba

b) sutartis sudaryta dėl paskolos, kuri turi būti grąžinta dalimis, arba dėl bet kurios kitos formos kredito, suteikto prekių pardavimui finansuoti; arba

c) visais kitais atvejais sutartis buvo sudaryta su šalimi, vykdančia komercinę arba profesinę veiklą šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, arba kitu būdu tokią veiklą susiejančia su minėta valstybe ar keliomis valstybėmis, įskaitant pastarąją, ir jeigu minima sutartis yra priskiriama tokios veiklos sričiai.

2. Jeigu vartotojas sudaro sutartį su šalimi, kuri šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat negyvena, bet vienoje iš šios konvencijos privalančių laikytis valstybių turi filialą, agentūrą arba kitokį įmonės padalinį, visuose su minėto filialo, agentūros arba įmonės padalinio operacijomis susijusiuose ginčuose laikoma, kad tokios šalies nuolatinė gyvenamoji vieta yra toje valstybėje.

3. Šis skirsnis netaikomas vežimo sutarčiai, kitai nei sutartis, kurioje už įskaitytą kainą numatyta kelionė ir nakvynė.

16 straipsnis

1. Vartotojas kitai sutarties šaliai bylą gali iškelti šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra nuolatinė tos sutarties šalies gyvenamoji ar verslo vieta, teismuose arba vartotojo nuolatinės gyvenamosios vietos teismuose.

2. Bylą vartotojui kita sutarties šalis gali iškelti tik šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismuose.

3. Šis straipsnis nedaro poveikio teisei kelti priešinį ieškinį teisme, kuriame, kaip nurodoma šiame skirsnyje, dar nebaigtas nagrinėti pagrindinis ieškinys.

17 straipsnis

Šio skirsnio nuostatų galima nesilaikyti tik pagal susitarimą, kuris:

1) sudaromas po to, kai kyla ginčas; arba

2) leidžia vartotojui iškelti bylą teismuose, kituose nei nurodyti šiame skirsnyje; arba

3) sudaromas tarp vartotojo ir kitos sutarties šalies, kurių abiejų nuolatinė gyvenamoji vieta arba gyvenamoji vieta sutarties sudarymo metu yra toje pačioje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje ir kuris tos valstybės teismams suteikia jurisdikciją, jeigu toks susitarimas neprieštarauja minėtos valstybės įstatymams.

5 skirsnis

Jurisdikcija, susijusi su individualiomis darbo sutartimis

18 straipsnis

1. Bylose, susijusiose su individualiomis darbo sutartimis, jurisdikcija nustatoma vadovaujantis šiuo skirsniu, nepažeidžiant 4 straipsnio ir 5 straipsnio 5 punkto.

2. Jeigu darbuotojas sudaro individualią darbo sutartį su darbdaviu, kuris šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat negyvena, bet vienoje iš šios konvencijos privalančių laikytis valstybių turi filialą, agentūrą arba kitokį įmonės padalinį, visuose su minėto filialo, agentūros arba įmonės padalinio veikla susijusiuose ginčuose laikoma, kad darbdavio nuolatinė gyvenamoji vieta yra toje valstybėje.

19 straipsnis

Šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat gyvenančiam darbdaviui bylą galima iškelti:

1) valstybės, kurioje yra jo nuolatinė buvimo vieta, teismuose; arba

2) kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje:

a) darbuotojo darbo vietos teismuose arba paskutinės tokios darbo vietos teismuose; arba

b) jeigu darbuotojo darbo vieta yra arba buvo ne toje pačioje šalyje – vietos, kurioje yra arba buvo darbuotoją įdarbinusi įmonė, teismuose.

20 straipsnis

1. Darbdavys bylą gali iškelti tik šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra darbuotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismuose.

2. Šio skirsnio nuostatos nedaro poveikio teisei kelti priešinį ieškinį teisme, kuriame, kaip nurodoma šioje dalyje, dar nebaigtas nagrinėti pagrindinis ieškinys.

21 straipsnis

Šio skirsnio nuostatų galima nesilaikyti tik pagal susitarimą dėl jurisdikcijos, kuris:

1) sudaromas po to, kai kyla ginčas; arba

2) leidžia darbuotojui iškelti bylą teismuose, kituose, nei nurodyti šioje dalyje.

6 skirsnis

Išimtinė jurisdikcija

22 straipsnis

Toliau išvardyti teismai turi išimtinę jurisdikciją, neatsižvelgiant į nuolatinę gyvenamąją vietą:

1) teismo procesuose, kurių objektas yra daiktinės teisės į nekilnojamąjį turtą arba nekilnojamojo turto nuoma, šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra turtas, teismai;

Tačiau teismo procesuose, kurių objektas yra nekilnojamojo turto nuoma laikinam privačiam naudojimui ne ilgesniam kaip šešių mėnesių iš eilės laikotarpiui, šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismai taip pat turi jurisdikciją, jeigu nuomininkas yra fizinis asmuo ir jeigu nuomojamos nuosavybės savininko ir nuomininko nuolatinė gyvenamoji vieta yra toje pačioje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje;

2) teismo procesuose, kurių objektas yra įstatų galiojimas, bendrovių ar kitų juridinių asmenų arba fizinių ar juridinių asmenų asociacijų negaliojimo, likvidavimo ar jų valdymo organų sprendimų galiojimas, šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje yra minėtos bendrovės, juridinio asmens arba asociacijos buveinė, teismuose. Minėtai buveinės vietai nustatyti teismas taiko savo tarptautinės privatinės teisės taisykles;

3) teismo procesuose, kurių objektas yra įrašų valstybiniuose registruose galiojimas, šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje tvarkomas registras, teismuose;

4) teismo procesuose, susijusiuose su patentų, prekės ženklų, dizainų arba kitų panašių teisių registracija arba galiojimu, kurias reikalaujama deponuoti arba registruoti, nepaisant to, ar klausimas kyla pateikus ieškinį, ar ginantis, šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje buvo kreiptasi dėl deponavimo arba registravimo, deponavimas arba registravimas buvo atliktas, arba pagal Bendrijos dokumento arba tarptautinės konvencijos sąlygas yra laikomas atliktu, teismai.

Nepažeidžiant Europos patentų biuro jurisdikcijos, pagal 1973 m. spalio 5 d. Miunchene pasirašytą Europos patentų išdavimo konvenciją kiekvienos šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismai turi išimtinę jurisdikciją, neatsižvelgiant į nuolatinę gyvenamąją vietą, teismo procesuose, susijusiuose su bet kurio tai valstybei išduoto Europos patento registravimu arba galiojimu, nepaisant to, ar klausimas kyla pateikus ieškinį, ar ginantis;

5) teismo procesuose, susijusiuose su teismo sprendimų vykdymu, šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje minėtas teismo sprendimas buvo arba turi būti įvykdytas, teismai.

7 skirsnis

Jurisdikcijos prorogacija

23 straipsnis

1. Jeigu šalys, kurių vienos arba daugiau nuolatinė gyvenamoji vieta yra šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, yra susitarusios, kad šios konvencijos privalančios laikytis

valstybės teismas arba teismai turi jurisdikciją spręsti bet kuriuos ginčus, kilusius arba galinčius kilti dėl konkrečių teisinių santykių, minėtas teismas arba minėti teismai turi jurisdikciją. Tokia jurisdikcija yra išimtinė, jeigu šalys nebuvo susitarusios kitaip. Toks jurisdikciją suteikiantis susitarimas:

a) priimamas arba paliudijamas raštu; arba

b) priimamas tokia forma, kuri atitinka šalių tarpusavyje nustatytą praktiką; arba

c) tarptautinės prekybos arba komercijos srityje priimamas tokia forma, kuri atitinka panaudojimą, apie kurį šalys žino arba turėjo žinoti, ir kurį tokioje prekyboje arba komercijoje plačiai žino ir vykdo sutarčių, susijusių su konkrečia prekyba arba atitinkama komercija, šalys.

2. Bet kuris elektroninėmis priemonėmis perduodamas informacinis pranešimas, kuris yra ilgalaikis susitarimo įrašas, laikomas lygiaverčiu rašytinei formai.

3. Jeigu tokį susitarimą priima šalys, kurių nė vienos nuolatinė gyvenamoji vieta nėra šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kitų šios konvencijos privalančių laikytis valstybių teismai minėtų šalių ginčams neturi jurisdikcijos, išskyrus tuos atvejus, kai pasirinktas teismas arba teismai jurisdikcijos atsisakė.

4**.** Šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kuriai turto patikėjimo dokumentu buvo suteikta jurisdikcija, teismas arba teismai turi išimtinę jurisdikciją bet kurioje byloje, iškeltoje patikėtojui, patikėtiniui arba naudos gavėjui, jeigu byla yra susijusi su turto patikėjimo santykiais tarp šių asmenų arba jų teisėmis ar įsipareigojimais.

5. Susitarimai arba jurisdikciją suteikiančio turto patikėjimo dokumento nuostatos neturi teisinės galios, jeigu jie prieštarauja 13, 17 arba 21 straipsniui arba jeigu teismai, kurių jurisdikcija juose nenumatyta, turi išimtinę jurisdikciją pagal 22 straipsnį.

24 straipsnis

Be jurisdikcijos, kylančios iš kitų šios konvencijos nuostatų, jurisdikciją turi šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismas, į kurį atvyksta atsakovas. Ši taisyklė netaikoma, jeigu atsakovas atvyksta į teismą dėl jurisdikcijos užginčijimo arba jeigu pagal 22 straipsnį kitas teismas turi išimtinę jurisdikciją.

8 skirsnis

Jurisdikcijos ir priimtinumo tikrinimas

25 straipsnis

Jeigu šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismui pateikiamas reikalavimas yra iš esmės susijęs su byla, kuri pagal 22 straipsnį priskiriama išimtinei kitos šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismų jurisdikcijai, pirmiau nurodytas teismas savo iniciatyva viešai paskelbia, kad neturi jurisdikcijos.

26 straipsnis

1. Jeigu atsakovui, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra vienoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, byla iškeliama kitos šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teisme ir jis neatvyksta į teismą, teismas savo iniciatyva viešai paskelbia, kad neturi jurisdikcijos, nebent jo jurisdikcija numatyta šios konvencijos nuostatose.

2. Teismas sustabdo bylos procesą, kol įrodoma, kad atsakovas turėjo galimybę laiku gauti bylos iškėlimo arba lygiavertį dokumentą, kad galėtų susitarti dėl savo gynybos, arba kad buvo imtasi visų šiam tikslui būtinų priemonių.

3. Vietoj šio straipsnio 2 dalies nuostatų taikomas 1965 m. lapkričio 15 d. Hagos konvencijos dėl civilinių ir komercinių bylų teisminių ir neteisminių dokumentų įteikimo užsienyje 15 straipsnis, jeigu pagal šią konvenciją bylos iškėlimo dokumentas arba lygiavertis dokumentas turi būti perduotas.

4. Europos bendrijos valstybės narės, kurios privalo laikytis 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1348/2000 arba Europos bendrijos ir Danijos Karalystės susitarimo dėl civilinių ir komercinių bylų teisminių ir neteisminių dokumentų įteikimo, pasirašyto 2005 m. spalio 19 d. Briuselyje, tarpusavio santykiams taiko minėto reglamento 19 straipsnio nuostatas, jeigu pagal šį reglamentą arba minėtą susitarimą bylos iškėlimo dokumentas arba lygiavertis dokumentas turi būti perduotas.

9 skirsnis

Lis pendens – susiję ieškiniai

27 straipsnis

1. Jeigu skirtingų šios konvencijos privalančių laikytis valstybių teismuose iškeliamos bylos tuo pačiu ieškinio pagrindu ir tarp tų pačių šalių, bet kuris teismas, kitas nei teismas, kuriame buvo iškelta pirmoji byla, savo iniciatyva sustabdo bylos procesą, kol nustatoma pirmojo iškėlusio bylą teismo jurisdikcija.

2. Jeigu nustatoma teismo, kuriame buvo iškelta pirmoji byla, jurisdikcija, bet kuris teismas, kitas nei pirmiau nurodytas teismas, atsisako jurisdikcijos pastarojo naudai.

28 straipsnis

1. Jeigu skirtingų šios konvencijos privalančių laikytis valstybių teismuose yra nagrinėjamos susijusios bylos, bet kuris teismas, kitas nei teismas, kuriame buvo iškelta pirmoji byla, gali sustabdyti savo bylos procesą.

2. Jeigu šios bylos yra nagrinėjamos pirmosios instancijos teisme, bet kuris teismas, kitas nei teismas, kuriame buvo iškelta pirmoji byla, vienos iš šalių prašymu taip pat gali atsisakyti jurisdikcijos, jeigu nagrinėjamose bylose jurisdikciją turi pirmąją bylą iškėlęs teismas ir jeigu jo įstatymas leidžia minėtas bylas nagrinėti kartu.

3. Pagal šį straipsnį bylos laikytinos susijusiomis, kai jos yra tokios panašios, kad jas tikslinga nagrinėti ir spręsti kartu, siekiant išvengti sprendimų nesuderinamumo rizikos, atsirandančios bylas nagrinėjant atskirai.

29 straipsnis

Jeigu bylos priskiriamos išimtinei kelių teismų jurisdikcijai, bet kuris teismas, kitas nei teismas, kuriame byla buvo iškelta pirmą kartą, atsisako jurisdikcijos pastarojo teismo naudai.

30 straipsnis

Pagal šį skirsnį laikoma, kad byla teisme iškeliama tuomet:

1) kai teismui įteikiamas bylos iškėlimo ar lygiavertis dokumentas, nurodantis, kad ieškovas ėmėsi būtinų priemonių, kad minėtas dokumentas būtų įteiktas atsakovui; arba

2) jeigu pirmiausia dokumentas turi būti įteiktas ne teismui, kai jį gauna už dokumento įteikimą atsakinga institucija, jeigu ieškovas ėmėsi būtinų priemonių, kad minėtas dokumentas būtų pateiktas teismui.

10 skirsnis

Laikinosios, įskaitant apsaugos, priemonės

31 straipsnis

Prašymas dėl laikinųjų, įskaitant ir apsaugos, priemonių, kurias numato šios konvencijos privalančios laikytis valstybės įstatymas, taikymo gali būti paduotas tos valstybės teismui, net jeigu pagal šią konvenciją kitos šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismai turi jurisdikciją nagrinėti bylą iš esmės.

III ANTRAŠTINĖ DALIS

TEISMO SPRENDIMŲ PRIPAŽINIMAS IR VYKDYMAS

32 straipsnis

Šioje konvencijoje vartojama sąvoka „teismo sprendimas“ reiškia bet kokį šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismo sprendimą, nepaisant to, kaip jis yra įvardijamas, įskaitant dekretą, įsakymą, nutartį ar teismo įsakymą, taip pat ir teismo pareigūno nurodymą dėl sumokėtino žyminio mokesčio bei išlaidų, susijusių su bylos nagrinėjimu.

1 skirsnis

Teismo sprendimų pripažinimas

33 straipsnis

1. Vienoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje priimtas teismo sprendimas turi būti pripažintas kitose šios konvencijos privalančiose laikytis valstybėse nereikalaujant pradėti kokio nors specialaus proceso.

2. Bet kuri suinteresuota šalis, kuri pateikia teismo sprendimo pripažinimo klausimą kaip ginčo esmę, gali pagal šios antraštinės dalies 2 ir 3 skirsniuose numatytą tvarką kreiptis dėl nutarties dėl teismo sprendimo pripažinimo išdavimo.

3. Jei proceso baigtis šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teisme priklauso nuo neesminio pripažinimui klausimo nustatymo, teismas turi jurisdikciją spręsti tokį klausimą.

34 straipsnis

Teismo sprendimas nėra pripažįstamas:

1) jei toks pripažinimas aiškiai prieštarauja valstybės, kurioje siekiama jį pripažinti, viešajai tvarkai;

2) jei jis buvo priimtas atsakovui nedalyvaujant procese ir jei atsakovas neturėjo galimybės laiku ir tinkamu būdu gauti bylos iškėlimo arba lygiaverčio dokumento, kad galėtų susitarti dėl savo gynybos, išskyrus atvejus, kai atsakovas nepradėjo proceso siekdamas apskųsti tokį sprendimą, kai tai jam buvo įmanoma padaryti;

3) jei jis yra nesuderinamas su sprendimu, priimtu dėl ginčo tarp tų pačių šalių prašomoje sprendimo pripažinimo valstybėje;

4) jei jis yra nesuderinamas su anksčiau kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje priimtu teismo sprendimu dėl ieškinio tuo pačiu pagrindu tarp tų pačių šalių, jei ankstesnis sprendimas atitinka sprendimų pripažinimo sąlygas prašomoje pripažinti valstybėje.

35 straipsnis

1. Be to, sprendimas nėra pripažįstamas, jei jis prieštarauja II antraštinės dalies 3, 4 ar 6 skirsniams, arba 68 straipsnyje numatytu atveju. Teismo sprendimą taip pat galima atsisakyti pripažinti visais 64 straipsnio 3 dalyje ar 67 straipsnio 4 dalyje numatytais atvejais.

2. Nagrinėdamas pirmiau minėtoje dalyje numatytus jurisdikcijos pagrindus, prašomas teismas ar kompetentinga institucija privalo vadovautis faktų, kuriais remdamasis kilmės valstybės narės teismas nustatė savo jurisdikciją, aiškinimu.

3. Priklausomai nuo šio straipsnio 1 dalies nuostatų, kilmės valstybės teismo jurisdikcija negali būti peržiūrima. 34 straipsnio 1 punkte minimas viešosios tvarkos kriterijus negali būti taikomas taisyklėms dėl jurisdikcijos.

36 straipsnis

Jokiomis aplinkybėmis užsienio teismo sprendimas negali būti peržiūrimas iš esmės.

37 straipsnis

1. Šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje prašoma pripažinti kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje priimtą teismo sprendimą, teismas gali sustabdyti bylos nagrinėjimą, jei šis sprendimas apskųstas įprasta apeliacine tvarka.

2. Šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje prašoma pripažinti Airijoje ar Jungtinėje Karalystėje priimtą teismo sprendimą, teismas gali sustabdyti bylos nagrinėjimą, jei sprendimo vykdymas yra sustabdomas dėl jo apskundimo jį priėmusio teismo valstybėje.

2 skirsnis

Teismo sprendimo vykdymas

38 straipsnis

1. Šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje priimtas ir joje turintis būti vykdomas teismo sprendimas vykdomas kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kai suinteresuotosios šalies prašymu jis buvo paskelbtas vykdytinu toje kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje.

2. Tačiau Jungtinėje Karalystėje toks teismo sprendimas vykdomas Airijoje ir Velse, Škotijoje arba Šiaurės Airijoje, kai suinteresuotosios šalies prašymu jis buvo užregistruotas vykdyti toje Jungtinės Karalystės dalyje.

39 straipsnis

1. Prašymas pateikiamas II priedo sąraše nurodytam teismui ar kompetentingai institucijai.

2. Vietos jurisdikcija nustatoma pagal šalies, kurios atžvilgiu reikalaujama vykdyti sprendimą, nuolatinę gyvenamąją vietą arba sprendimo vykdymo vietą.

40 straipsnis

1. Prašymo pateikimo procedūrą reglamentuoja valstybės, kurioje prašoma vykdyti sprendimą, įstatymai.

2. Pareiškėjas privalo nurodyti adresą, pagal kurį turi būti įteikti teismo proceso dokumentai, teismo, į kurį kreipiamasi, jurisdikcijoje. Jeigu valstybės, kurioje prašoma vykdyti sprendimą, įstatymuose nėra numatytas tokio adreso pateikimas, pareiškėjas paskiria atstovą *ad litem*.

3. Prie prašymo pridedami 53 straipsnyje nurodyti dokumentai.

41 straipsnis

Sprendimas paskelbiamas vykdytinu iš karto, kai užbaigiami 53 straipsnyje nurodyti formalumai, jo neperžiūrint 34 ir 35 straipsniuose nurodyta tvarka. Šalis, kurios atžvilgiu sprendimas yra vykdytinas, šiame bylos proceso etape neturi jokios teisės pateikti prašymo.

42 straipsnis

1. Pareiškėjas iš karto informuojamas apie nutartį, susijusią su prašymu dėl teismo sprendimo paskelbimo vykdytinu valstybės, kurioje prašoma vykdyti sprendimą, įstatymo nustatyta tvarka.

2. Prašymas dėl teismo sprendimo paskelbimo vykdytinu pateikiamas šaliai, kurios atžvilgiu prašoma vykdyti sprendimą, kartu su teismo sprendimu, jeigu jis minėtai šaliai dar nepateiktas.

43 straipsnis

1. Bet kuri šalis gali apskųsti nutartį, susijusią su prašymu dėl teismo sprendimo paskelbimo vykdytinu.

2. Skundas turi būti pateiktas III priedo sąraše nurodytam teismui.

3. Skundas nagrinėjamas pagal konfliktų sprendimo tvarką reglamentuojančias taisykles.

4. Jeigu šalis, kurios atžvilgiu prašoma vykdyti sprendimą, neatvyksta į apeliacinį teismą, nagrinėjantį bylą, susijusią su pareiškėjo pateikta apeliacija, 26 straipsnio 2–4 dalys taikomos netgi tuomet, kai šalies, kurios atžvilgiu prašoma vykdyti sprendimą, nuolatinė gyvenamoji vieta yra bet kurioje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje.

5. Skundas dėl sprendimo paskelbimo vykdytinu turi būti priimtas per vieną mėnesį nuo įteikimo. Jeigu šalies, kurios atžvilgiu prašoma vykdyti sprendimą, nuolatinė gyvenamoji vieta yra šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kitoje nei ta, kurioje sprendimas buvo paskelbtas vykdytinu, laikotarpis, per kurį jį galima apskųsti, yra du mėnesiai ir skaičiuojamas nuo jo įteikimo minėtai šaliai asmeniškai arba nuo pristatymo į jos gyvenamąją vietą dienos. Šis laikotarpis negali būti pratęstas remiantis atstumu.

44 straipsnis

Teismo sprendimas dėl skundo gali būti užginčytas tik pateikus IV priede nurodytą skundą.

45 straipsnis

1. Teismas, kuriam pateikiama 43 arba 44 straipsnyje nurodytas skundas, vykdymo reikalavimą atmeta arba patenkina tik esant vienai iš priežasčių, nustatytų 34 ir 35 straipsniuose. Teismas nutartį priima iš karto.

2. Užsienio teismo priimtas sprendimas iš esmės negali būti peržiūrimas jokiomis aplinkybėmis.

46 straipsnis

1. Teismas, kuriam pateikiamas 43 arba 44 straipsnyje nurodytas skundas, šalies, kurios atžvilgiu prašoma vykdyti sprendimą, prašymu gali sustabdyti bylos procesą, jeigu teismo sprendimui apskųsti kilmės valstybėje buvo pateikta įprastinė apeliacija arba jeigu tokios apeliacijos pateikimo terminas dar nesibaigė; šiuo atveju teismas gali nurodyti laikotarpį, per kurį tokia apeliacija turėtų būti pateikta.

2. Jeigu teismo sprendimas buvo priimtas Airijoje arba Jungtinėje Karalystėje, bet kurios formos apeliacija, pateikta kilmės valstybėje, pagal šio straipsnio 1 dalį laikoma paprastąja apeliacija.

3. Teismas taip pat gali nustatyti sąlygą, pagal kurią sprendimas vykdomas tik pateikus jo nustatytą užtikrinimą.

47 straipsnis

1. Kai teismo sprendimas turi būti pripažintas šioje konvencijoje nustatyta tvarka, niekas netrukdo pareiškėjui pasinaudoti laikinosiomis, įskaitant apsaugos, priemonėmis, pagal valstybės, kuriai pateikiamas prašymas, įstatymus, nereikalaujant paskelbti sprendimo vykdytinu pagal 41 straipsnį.

2. Sprendimo paskelbimas vykdytinu suteikia teisę taikyti bet kurias apsaugos priemones.

3. Per laikotarpį, kuris 43 straipsnio 5 dalyje nustatytas pateikti apeliaciją prieš sprendimo paskelbimą vykdytinu, ir iki tokios apeliacijos išsprendimo negalima imtis sprendimo vykdymo priemonių, kitų nei šalies, kurios atžvilgiu prašoma vykdyti sprendimą, turto apsaugos priemonės.

48 straipsnis

1. Jeigu sprendimą dėl kelių bylų priėmė užsienio šalies teismas ir ne visus juos galima paskelbti vykdytinais, vieną arba keletą tokių sprendimų vykdytinais paskelbia teismas arba kompetentinga institucija.

2. Pareiškėjas gali reikalauti vykdytinomis paskelbti tik kai kurias teismo sprendimo dalis.

49 straipsnis

Užsienio teismo priimtas sprendimas dėl reguliaraus delspinigių mokėjimo vykdomas valstybėje, kurioje prašoma vykdyti sprendimą, tik jeigu galutinį sprendimą dėl mokėtinos sumos dydžio priėmė kilmės valstybės teismai.

50 straipsnis

1. Pareiškėjas, kuriam kilmės valstybėje buvo visiškai arba iš dalies teikiama teisinė pagalba arba kuris buvo atleistas nuo žyminio mokesčio ir išlaidų apmokėjimo, šiame skirsnyje nustatyta tvarka turi teisę pasinaudoti pačia palankiausia teisine pagalba arba jam turi būti taikomas didžiausias atleidimas nuo žyminio mokesčio ir išlaidų apmokėjimo pagal valstybės, į kurią kreipiamasi, įstatymus.

2. Tačiau pareiškėjas, prašantis vykdyti sprendimą dėl išlaikymo, kurį priėmė Danijos, Islandijos arba Norvegijos administracinė institucija, gali prašomoje vykdyti valstybėje reikalauti šio straipsnio 1 dalyje nurodytos pagalbos, jeigu jis pateikia Danijos, Islandijos arba Norvegijos teisingumo ministerijos išduotą pažymėjimą, patvirtinantį, kad jis atitinka ekonominius reikalavimus, pagal kuriuos yra suteikiama visiška ar dalinė teisinė pagalba arba yra atleidžiama nuo teismo išlaidų apmokėjimo.

51 straipsnis

Jeigu asmuo vienoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje kreipiasi dėl teismo sprendimo vykdymo kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, iš jo neturi būti reikalaujama jokio bet kurios rūšies užtikrinimo, garantijos ar depozito, remiantis tuo, kad minėtas asmuo yra užsienio šalies pilietis arba kad jo nuolatinė arba gyvenamoji vieta nėra valstybėje, kurioje prašoma vykdyti sprendimą.

52 straipsnis

Teismo procesuose dėl sprendimo paskelbimo vykdytinu valstybėje, kurioje prašoma vykdyti sprendimą, negali būti taikoma jokia rinkliava, muitas arba mokestis, skaičiuojami pagal ieškinio kainą.

3 skirsnis

Bendrojo pobūdžio nuostatos

53 straipsnis

1. Šalis, kuri prašo pripažinimo arba kreipiasi dėl teismo sprendimo paskelbimo vykdytinu, pateikia teismo sprendimo kopiją, atitinkančią sąlygas, būtinas jos autentiškumui patvirtinti.

2. Šalis, kuri kreipiasi dėl teismo sprendimo paskelbimo vykdytinu, taip pat pateikia 54 straipsnyje nurodytą pažymėjimą, nepažeisdama 55 straipsnio.

54 straipsnis

Šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje buvo priimtas teismo sprendimas, teismas arba kompetentinga institucija bet kurios suinteresuotosios šalies prašymu išduoda šios konvencijos V priede nurodytą standartinės formos pažymėjimą.

55 straipsnis

1. Jeigu 54 straipsnyje nurodytas pažymėjimas nepateikiamas, teismas arba kompetentinga institucija gali nustatyti jo pateikimo laiką arba priimti lygiavertį dokumentą, arba, jeigu ji mano, kad turi pakankamai informacijos, apsieiti be minėto pažymėjimo.

2. Jeigu teismas arba kompetentinga institucija reikalauja, reikia pateikti šių dokumentų vertimą. Vertimą patvirtina vienoje iš šios konvencijos privalančių laikytis valstybių specialiai įgaliotas asmuo.

56 straipsnis

53 straipsnyje arba 55 straipsnio 2 dalyje nurodytų dokumentų arba atstovo *ad litem* paskyrimo dokumento nereikia legalizuoti ar taikyti kitą panašų formalumą.

IV ANTRAŠTINĖ DALIS

AUTENTIŠKI DOKUMENTAI IR TEISMO SUSITARIMAI

57 straipsnis

1. Dokumentas, kuris buvo oficialiai parengtas arba užregistruotas kaip autentiškas dokumentas ir yra vykdytinas vienoje iš šios konvencijos privalančių laikytis valstybių, paskelbiamas vykdytinu kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje pagal prašymą, pateiktą laikantis 38 ir kituose straipsniuose nustatytos tvarkos. Teismas, kuriam pateikiama apeliacija pagal 43 arba 44 straipsnį, atmeta arba panaikina sprendimo paskelbimą vykdytinu tik tuo atveju, jeigu tokio dokumento vykdymas aiškiai prieštarauja valstybės narės, į kurią kreipiamasi, viešajai tvarkai.

2. Su administracinėmis institucijomis sudaryti arba jų patvirtinti susitarimai dėl išlaikymo prievolių taip pat laikomi autentiškais dokumentais, kaip nurodyta šio straipsnio 1 dalyje.

3. Pateiktas dokumentas turi atitikti sąlygas, būtinas jo autentiškumui nustatyti dokumentą išdavusioje valstybėje.

4. Prireikus taikomas III antraštinės dalies 3 skirsnis. Šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kurioje buvo išduotas arba užregistruotas autentiškas dokumentas, kompetentinga

institucija bet kurios suinteresuotosios šalies prašymu išduoda šios konvencijos VI priede nurodytą standartinės formos pažymėjimą.

58 straipsnis

Susitarimas, kurį teismas patvirtino vykstant bylos nagrinėjimui ir kuris yra vykdytinas šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kurioje jis buvo priimtas, turi būti vykdomas šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, į kurią kreipiamasi tokiomis pat sąlygomis kaip dėl autentiškų dokumentų. Teismo susitarimą patvirtinusios šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismas arba kompetentinga institucija bet kurios suinteresuotosios šalies prašymu išduoda šios konvencijos V priede nurodytą standartinės formos pažymėjimą.

V ANTRAŠTINĖ DALIS

BENDROSIOS NUOSTATOS

59 straipsnis

1. Teismas, norėdamas nustatyti, ar šalies nuolatinė gyvenamoji vieta yra šios Konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kurios teismuose yra iškelta byla, taiko savo vidaus teisę.

2. Jeigu šalies nuolatinė gyvenamoji vieta yra valstybėje, kitoje nei valstybė, kurios teismuose yra iškelta byla, teismas, norėdamas nustatyti, ar minėtos šalies nuolatinė gyvenamoji vieta yra kitoje šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, taiko tos valstybės teisę.

60 straipsnis

1. Pagal šią konvenciją bendrovės arba kito juridinio asmens ar fizinių arba juridinių asmenų asociacijos nuolatinio buvimo vieta yra ten, kur yra jų:

a) oficiali buveinės vieta; arba

b) centrinė administracija; arba

c) pagrindinė verslo vieta.

2. Jungtinėje Karalystėje ir Airijoje „oficiali buveinės vieta“ reiškia registruotą biurą arba, jeigu tokio biuro niekur nėra, įregistravimo vietą ar, jeigu tokios vietos niekur nėra, vietą, pagal kurios teisę buvo įsteigta bendrovė.

3. Teismas, norėdamas nustatyti, ar patikėtas turtas yra šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje, kurios teismuose yra iškelta byla, taiko savo tarptautinės privatinės teisės taisykles.

61 straipsnis

Nepažeidžiant jokių kitų palankesnių nacionalinių įstatymų nuostatų, šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolat gyvenantys asmenys, kaltinami šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kitos nei valstybė, kurios piliečiais jie yra, baudžiamuosiuose teismuose už netyčinį nusikaltimą, gali būti ginami tam įgaliotų asmenų, net jeigu jie asmeniškai nedalyvauja. Tačiau bylą iškėlęs teismas gali reikalauti minėtų asmenų

dalyvavimo; jiems neatvykus, sprendimas, priimtas civilinėje byloje suinteresuotam asmeniui neturint galimybės susitarti dėl savo gynybos, kitose šios konvencijos privalančiose laikytis valstybėse neturi būti pripažįstamas arba vykdomas.

62 straipsnis

Šioje konvencijoje vartojama sąvoka „teismas“ reiškia visas institucijas, kurias šios konvencijos privalanti laikytis valstybė nurodė kaip jurisdikciją turinčias institucijas, nagrinėjančias bylas, kurioms taikoma ši konvencija.

VI ANTRAŠTINĖ DALIS

PEREINAMOJO LAIKOTARPIO NUOSTATOS

63 straipsnis

1. Ši konvencija taikoma tik iškeltoms teismo byloms ir dokumentams, kurie buvo oficialiai parengti arba užregistruoti kaip autentiški dokumentai jai įsigaliojus kilmės valstybėje ir, kai siekiama pripažinti arba vykdyti teismo sprendimą ar autentišką dokumentą, valstybėje, kurioje buvo iškelta byla arba parengtas dokumentas.

2. Tačiau jeigu byla kilmės valstybėje buvo iškelta prieš įsigaliojant šiai konvencijai, teismo sprendimai, priimti šiai konvencijai įsigaliojus, yra pripažįstami ir vykdomi pagal III antraštinę dalį:

a) jeigu kilmės valstybėje byla buvo iškelta įsigaliojus 1988 m. rugsėjo 16 d. Lugano konvencijai, – kilmės valstybėje ir valstybėje, kurioje prašoma pripažinti ir vykdyti teismo sprendimą;

b) visais kitais atvejais, jeigu jurisdikcija buvo nustatyta pagal taisykles, kurios atitinka II antraštinėje dalyje arba tarp kilmės valstybės ir valstybės, kurioje prašoma pripažinti ir vykdyti teismo sprendimą, sudarytoje konvencijoje nustatytas jurisdikcijos taisykles, kurios galiojo bylos iškėlimo metu.

VII ANTRAŠTINĖ DALIS

SANTYKIS SU TARYBOS REGLAMENTU (EB) Nr. 44/2001 IR KITAIS DOKUMENTAIS

64 straipsnis

1. Ši konvencija nepažeidžia Europos bendrijos valstybių narių taikomų Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo ir jokių jo pakeitimų, Konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo, pasirašytos 1968 m. rugsėjo 27 d. Briuselyje, ir Europos Bendrijų Teisingumo Teismo priimto protokolo dėl minėtos konvencijos aiškinimo, pasirašyto 1971 m. birželio 3 d. Liuksemburge, su pakeitimais, padarytais Europos Bendrijų valstybių konvencijomis dėl prisijungimo prie minėtos konvencijos ir minėto protokolo, taip pat Europos bendrijos ir Danijos Karalystės susitarimo dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašyto 2005 m. spalio 19 d. Briuselyje.

2. Tačiau ši konvencija visais atvejais taikoma:

a) jurisdikcijos bylose, kuriose atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta yra valstybėje, kurioje yra taikoma ši konvencija, o ne šio straipsnio 1 dalyje nurodytas dokumentas, arba kai šios konvencijos 22 arba 23 straipsnis suteikia jurisdikciją tokios valstybės teismams;

b) *lis pendens* bylų arba susijusių ieškinių atveju pagal 27 ir 28 straipsnius, kai byla iškeliama valstybėje, kurioje yra taikoma ši konvencija, o ne šio straipsnio 1 dalyje nurodytas dokumentas, ir valstybėje, kurioje ši konvencija taikoma taip pat, kaip ir šio straipsnio 1 dalyje nurodytas dokumentas;

c) bylose dėl teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo, kai kilmės valstybė arba valstybė, kurioje prašoma pripažinti ir vykdyti teismo sprendimą, netaiko šio straipsnio 1 dalyje nurodyto dokumento.

3. Be III antraštinėje dalyje nurodytų pagrindų, pripažinti arba vykdyti teismo sprendimą galima atsisakyti, jeigu jurisdikcijos pagrindas, kuriuo remiantis priimtas teismo sprendimas, skiriasi nuo šioje konvencijoje nustatyto jurisdikcijos pagrindo ir teismo sprendimą siekiama pripažinti arba vykdyti šalies, turinčios nuolatinę gyvenamąją vietą valstybėje, kurioje taikoma ši konvencija, o ne šio straipsnio 1 dalyje nurodytas vienas iš dokumentų, išskyrus atvejus, kai teismo sprendimas gali būti pripažintas arba vykdomas pagal bet kurią valstybės, kurioje jį siekiama pripažinti arba vykdyti, teisės taisyklę.

65 straipsnis

Atsižvelgiant į 63 straipsnio 2 dalį, 66 ir 67 straipsnius, ši konvencija tarp jos privalančių laikytis valstybių pakeičia tarp dviejų ar daugiau tokių valstybių sudarytas konvencijas, reglamentuojančias tokias pat bylas, kurioms taikoma ši konvencija. Visų pirma yra pakeičiamos VII priede nurodytos konvencijos.

66 straipsnis

1. 65 straipsnyje nurodytos konvencijos ir toliau galioja byloms, kurioms netaikoma ši konvencija.

2. Tokios konvencijos ir toliau galioja priimtiems teismo sprendimams ir dokumentams, kurie yra oficialiai parengti arba užregistruoti kaip autentiški dokumentai prieš įsigaliojant šiai konvencijai.

67 straipsnis

1. Ši konvencija nedaro poveikio jokioms konvencijoms, kurias sudarė susitariančiosios šalys ir (arba) šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, kai šios konvencijos, susijusios su konkrečiomis bylomis, nustato jurisdikciją arba teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo tvarką. Nepažeidžiant pareigų, atsirandančių iš kitų tarp konkrečių susitariančiųjų šalių sudarytų susitarimų, ši konvencija neužkerta kelio susitariančiosioms šalims sudaryti tokių konvencijų.

2. Pagal šią konvenciją valstybės, kuri privalo laikytis šios konvencijos ar dalyvauja kitoje konvencijoje dėl konkrečios bylos, teismui nedraudžiama prisiimti jurisdikcijos pagal minėtą konvenciją, netgi jei atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta yra kitoje šios konvencijos

privalančioje laikytis valstybėje, kuri toje konvencijoje nedalyvauja. Bet kuriuo atveju teismas, nagrinėjantis ieškinio pareiškimą, taiko šios konvencijos 26 straipsnį.

3. Konvencijoje dėl konkrečios bylos numatytą jurisdikciją šios konvencijos privalančioje laikytis valstybėje vykdančio teismo priimti sprendimai kitose šios konvencijos privalančiose laikytis valstybėse pripažįstami ir vykdomi pagal šios konvencijos III antraštinę dalį.

4. Be III antraštinėje dalyje numatytų pagrindų, teismo sprendimą galima atsisakyti pripažinti arba vykdyti, jeigu valstybė, kurioje prašoma pripažinti arba vykdyti teismo sprendimą, neprivalo laikytis konvencijos dėl konkrečios bylos ir asmuo, kurio atžvilgiu siekiama pripažinti arba vykdyti teismo sprendimą, turi nuolatinę gyvenamąją vietą toje valstybėje arba, jeigu valstybė, kurioje siekiama pripažinti arba vykdyti teismo sprendimą, yra Europos bendrijos valstybė narė ir atsižvelgus į konvencijas, kurias sudarytų Europos bendrija, asmuo turi nuolatinę gyvenamąją vietą kurioje nors Europos bendrijos valstybėje narėje. Ši taisyklė nėra taikoma, kai teismo sprendimas gali būti pripažintas arba vykdomas pagal bet kurią valstybės, kurioje teismo sprendimą siekiama pripažinti arba vykdyti, teisės taisyklę.

5. Turi būti taikomos konvencijoje dėl konkrečios bylos, kurioje dalyvauja kilmės valstybė ir valstybė, į kurią kreipiamasi, nustatytos teismo sprendimų pripažinimo arba vykdymo sąlygos. Bet kuriuo atveju gali būti taikomos šios konvencijos nuostatos, kurios yra susijusios su teismo sprendimų pripažinimo arba vykdymo tvarka.

68 straipsnis

1. Ši konvencija nedaro poveikio susitarimams, pagal kuriuos šios konvencijos privalančios laikytis valstybės, prieš įsigaliojant šiai konvencijai, įsipareigojo nepripažinti teismo sprendimų, priimtų kitose šios konvencijos privalančiose laikytis valstybėse, prieš atsakovus, kurių nuolatinė gyvenamoji arba gyvenamoji vieta yra trečiojoje valstybėje, kurioje 4 straipsnyje nurodytais atvejais teismo sprendimas gali būti pagrįstas tik 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta jurisdikcija. Nepažeidžiant pareigų, atsirandančių iš kitų susitarimų tarp konkrečių Susitariančiųjų Šalių, ši konvencija neužkerta kelio Susitariančiosioms Šalims sudaryti tokių konvencijų.

2. Tačiau Susitariančioji Šalis negali prisiimti pareigos trečiajai valstybei nepripažinti teismo sprendimo, priimto kitos šios konvencijos privalančios laikytis valstybės teismo, kuris pagrindė savo jurisdikciją tuo, kad toje valstybėje yra atsakovui priklausantis turtas, arba toje valstybėje esančio turto areštu, kurį atliko ieškovas:

a) jeigu ieškiniu, kuris pareikštas reikalaujant pripažinti arba paskelbti apie nuosavybės arba valdymo teises į šį turtą, siekiama gauti įgaliojimus disponuoti šiuo turtu arba ieškinys pateikiamas dėl kitų su tokiu turtu susijusių klausimų; arba

b) jeigu turtas yra pateiktas kaip skolos, kuri yra ieškinio dalykas, užtikrinimo priemonė.

VIII ANTRAŠTINĖ DALIS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

69 straipsnis

1. Ši konvencija teikiama pasirašyti Europos bendrijai, Danijai ir valstybėms, kurios, teikiant pasirašyti šią konvenciją, yra Europos laisvosios prekybos asociacijos narės.

2. Konvenciją pasirašiusios šalys ją ratifikuoja. Konvencijos ratifikavimo dokumentai pateikiami Šveicarijos Federalinei Tarybai, kuri yra šios konvencijos depozitarė.

3. Ratifikuodamos šią konvenciją, Susitariančiosios Šalys pagal 1 protokolo I, II ir III straipsnius gali pateikti pareiškimus.

4. Konvencija įsigalioja pirmąją šešto mėnesio, einančio po dienos, kurią Europos bendrija ir Europos laisvosios prekybos asociacijos narė deponavo savo ratifikavimo dokumentus, dieną.

5. Visoms kitoms šalims ši konvencija įsigalioja pirmąją trečio mėnesio, einančio po dienos, kurią šalis deponavo savo ratifikavimo dokumentus, dieną.

6. Nepažeidžiant 2 protokolo 3 straipsnio 3 dalies, ši konvencija pakeičia 1988 m. rugsėjo 16 d. Lugane sudarytą Konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo nuo jos įsigaliojimo pagal šio straipsnio 4 ir 5 dalis. Bet kokia kituose dokumentuose pateikiama nuoroda į 1988 m. Lugano konvenciją turi būti suprantama kaip nuoroda į šią konvenciją.

7. Kalbant apie Europos bendrijos valstybių narių ir ne Europos teritorijų, nurodytų 70 straipsnio 1 dalies b punkte, santykius, Konvencija nuo šios Konvencijos įsigaliojimo dienos šių teritorijų atžvilgiu pagal 73 straipsnio 2 dalį pakeičia 1968 m. rugsėjo 27 d. Briuselyje pasirašytą Konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų vykdymo civilinėse ir komercinėse bylose ir Europos Bendrijų Teisingumo Teismo priimtą protokolą dėl šios konvencijos aiškinimo, pasirašytą 1971 m. birželio 3 d. Liuksemburge, su pakeitimais, padarytais Europos Bendrijų valstybių konvencijomis dėl prisijungimo prie minėtos konvencijos ir minėto protokolo.

70 straipsnis

1. Įsigaliojus šiai konvencijai, prie jos gali prisijungti:

a) valstybės, kurios, teikiant šią konvenciją pasirašyti, 71 straipsnyje nustatytomis sąlygomis tampa Europos laisvosios prekybos asociacijos narėmis;

b) Europos bendrijos valstybės narės, 71 straipsnyje nustatytomis sąlygomis veikiančios tam tikrų ne Europos teritorijų, kurios yra tos valstybės narės sudedamoji dalis arba už kurių santykius su užsieniu ši valstybė narė yra atsakinga, vardu;

c) bet kuri kita valstybė 72 straipsnyje nustatytomis sąlygomis.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytos valstybės, norinčios tapti šios konvencijos Susitariančiąja Šalimi, turi pateikti prašymą depozitarui. Taip pat pateikiami prašymo, įskaitant 71 ir 72 straipsniuose nurodytą informaciją, vertimai į anglų ir prancūzų kalbas.

71 straipsnis

1. Bet kuri 70 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose nurodyta valstybė, norinti tapti šios konvencijos Susitariančiąja Šalimi:

a) pateikia informaciją, reikalingą šios konvencijos taikymui;

b) gali pateikti pareiškimus pagal 1 protokolo I ir III straipsnius.

2. Depozitaras, prieš deponuodamas atitinkamos valstybės prisijungimo dokumentus, visą pagal šio straipsnio 1 dalį gautą informaciją perduoda kitoms Susitariančiosioms Šalims.

72 straipsnis

1. Bet kuri 70 straipsnio 1 dalies c punkte nurodyta valstybė, norinti tapti šios konvencijos Susitariančiąja Šalimi:

a) pateikia informaciją, reikalingą šios konvencijos taikymui;

b) gali pateikti pareiškimus pagal 1 protokolo I ir III straipsnius ir

c) pateikia depozitarui informaciją, visų pirma apie:

1) savo teismų sistemą, įskaitant informaciją apie teisėjų paskyrimą ir jų nepriklausomumą;

2) savo vidaus teisę, susijusią su civiliniu procesu ir teismo sprendimų vykdymu, ir

3) savo tarptautinę privatinę teisę, susijusią su civiliniu procesu.

2. Depozitaras, prieš pasiūlydamas atitinkamai valstybei prisijungti prie konvencijos pagal šio straipsnio 3 dalį, visą pagal šio straipsnio 1 dalį gautą informaciją perduoda kitoms Susitariančiosioms Šalims.

3. Nepažeidžiant šio straipsnio 4 dalies, depozitaras pasiūlo atitinkamai valstybei prisijungti prie konvencijos tik jeigu tam vieningai pritarė Susitariančiosios Šalys. Susitariančiosios Šalys turėtų pateikti savo sutikimą ne vėliau kaip po vienerių metų nuo dienos, kurią depozitaras pasiūlė atitinkamai valstybei prisijungti prie šios konvencijos.

4. Konvencija įsigalioja prieš pirmąją trečio mėnesio, einančio po dienos, kurią buvo deponuotas prisijungimo dokumentas, dieną tik tarp prisijungiančiosios valstybės ir Susitariančiųjų Šalių, kurios nepareiškė jokių prieštaravimų dėl atitinkamos valstybės prisijungimo.

73 straipsnis

1. Prisijungimo dokumentai pateikiami depozitarui, kuris juos deponuoja.

2. 70 straipsnyje nurodytai prisijungiančiajai valstybei konvencija įsigalioja pirmąją trečio mėnesio, einančio po dienos, kurią buvo deponuotas prisijungimo dokumentas, dieną. Nuo šios dienos prisijungiančioji valstybė yra pripažįstama konvencijos Susitariančiąja Šalimi.

3. Bet kuri Susitariančioji Šalis gali pateikti depozitarui šios konvencijos tekstą atitinkamos Susitariančiosios Šalies kalba arba kalbomis, ir jis bus pripažįstamas autentišku, jeigu Susitariančiosios Šalys taip susitaria pagal 2 protokolo 4 straipsnį.

74 straipsnis

1. Ši konvencija sudaroma neribotam laikotarpiui.

2. Bet kuri Susitariančioji Šalis gali bet kada denonsuoti šią konvenciją, išsiųsdama pranešimą depozitarui.

3. Denonsavimas įsigalioja kalendorinių metų, einančių po dienos, kurią pasibaigia šešių mėnesių laikotarpis, kai depozitaras gavo pranešimą apie denonsavimą, pabaigoje.

75 straipsnis

Prie šios konvencijos pridedami šie dokumentai:

- 1 protokolas dėl tam tikrų jurisdikcijos, procedūros ir vykdymo klausimų;

- 2 protokolas dėl vienodo šios konvencijos aiškinimo ir nuolatinio komiteto;

- 3 protokolas dėl šios konvencijos 67 straipsnio taikymo;

- I–IV ir VII priedai, kuriuose pateikiama informacija apie šios konvencijos taikymą;

- V ir VI priedai, kuriuose pateikiami šios konvencijos 54, 58 ir 57 straipsniuose minėti pažymėjimai;

- VIII priedas, kuriame nurodomos šios konvencijos 79 straipsnyje minimos autentiškos kalbos, ir

- IX priedas dėl 1 protokolo II straipsnio taikymo.

Išvardyti protokolai ir priedai yra šios konvencijos sudedamoji dalis.

76 straipsnis

Nepažeidžiant 77 straipsnio bet kuri Susitariančioji Šalis gali prašyti persvarstyti konvenciją. Tuo tikslu depozitaras sušaukia nuolatinio komiteto posėdį 2 protokolo 4 straipsnyje nustatyta tvarka.

77 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys nusiunčia depozitarui bet kurios įstatymų nuostatos, kuri pakeičia I–IV prieduose pateiktus sąrašus, tekstą, taip pat nusiunčia bet kokius VII priede pateikto sąrašo išbraukimus ar papildymus ir nurodo šių pakeitimų, išbraukimų arba papildymų įsigaliojimo datą. Toks pranešimas turi būti nusiunčiamas per protingą laiko tarpą prieš įsigaliojant minėtiems pakeitimams, taip pat turi būti pateikiamas šio pranešimo vertimas į anglų ir prancūzų kalbas. Depozitaras pagal 2 protokolo 4 straipsnį pasitaręs su nuolatiniu komitetu, atitinkamai pakeičia nurodytus priedus. Šiuo atžvilgiu Susitariančiosios Šalys taip pat pateikia pakeitimų vertimus į savo kalbas.

2. Visus šios konvencijos V–VI ir VIII–IX priedų pakeitimus pagal 2 protokolo 4 straipsnį priima nuolatinis komitetas.

78 straipsnis

1. Depozitaras Susitariančiosioms Šalims praneša:

a) apie kiekvieno konvencijos ratifikavimo arba prisijungimo prie jos dokumento deponavimą;

b) šios konvencijos įsigaliojimo kiekvienoje Susitariančiojoje Šalyje datą;

c) apie visus pareiškimus, gautus pagal 1 protokolo I–IV straipsnius;

d) visus pranešimus, pateiktus pagal 74 straipsnio 2 dalį, 77 straipsnio 1 dalį ir 3 protokolo 4 dalį.

2. Prie pranešimų pridedami jų vertimai į anglų ir prancūzų kalbas.

79 straipsnis

Ši konvencija, kuri yra sudaryta vienu originaliu egzemplioriumi VIII priede nurodytomis kalbomis ir kurios visi tekstai yra autentiški, deponuojama Šveicarijos Federacijos archyvuose. Šveicarijos Federalinė Taryba patvirtintą kopiją nusiunčia visoms Susitariančiosioms Šalims.

1 PROTOKOLAS dėl tam tikrų jurisdikcijos, procedūros ir vykdymo klausimų

AUKŠTOSIOS SUSITARIANČIOSIOS ŠALYS SUSITARĖ:

I straipsnis

1. Vienoje iš šios Konvencijos privalančių laikytis valstybių parengti teisminiai ir neteisminiai dokumentai, kurie turi būti įteikti kitoje šios Konvencijos privalančioje laikytis valstybėje esantiems asmenims, perduodami pagal tarp šių valstybių taikomose konvencijose ir susitarimuose nustatytas procedūras.

2. Išskyrus atvejus, kai Susitariančioji Šalis, kurios teritorijoje turi būti įteikti dokumentai, pateikdama pareiškimą depozitarui tam prieštarauja, tokius dokumentus taip pat gali tiesiogiai išsiųsti atitinkami valstybės, kurioje jie buvo parengti, pareigūnai kitos valstybės, kurioje yra adresatas, pareigūnams. Šiuo atveju kilmės valstybės pareigūnas išsiunčia dokumento kopiją valstybės, kurioje jį prašoma įteikti, pareigūnui, kuris turi kompetenciją perduoti dokumentą adresatui. Dokumentas perduodamas valstybės, kurioje jį prašoma įteikti, įstatymų nustatyta tvarka. Dokumento perdavimo faktas užregistruojamas pažymoje, kuri tiesiogiai išsiunčiama kilmės valstybės pareigūnui.

3. Europos bendrijos valstybės narės, kurios privalo laikytis 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1348/2000 arba Europos bendrijos ir Danijos Karalystės susitarimo dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse ir komercinėse bylose įteikimo, pasirašyto 2005 m. spalio 19 d. Briuselyje, tarpusavio santykiams taiko šį reglamentą ir minėtą susitarimą.

II straipsnis

1. 6 straipsnio 2 punkte ir 11 straipsnyje nurodyta jurisdikcija nagrinėjant ieškinius dėl laidavimo arba garantijos ar bet kurias kitas su trečiąja šalimi susijusias bylas IX priede nurodytose šios Konvencijos privalančiose laikytis valstybėse negali būti visiškai įgyvendinama. Bet kuriam kitoje šios Konvencijos privalančioje laikytis valstybėje nuolatinę gyvenamąją vietą turinčiam asmeniui byla šių valstybių teismuose gali būti iškelta pagal IX priede nurodytas taisykles.

2. Ratifikavimo metu Europos bendrija gali paskelbti, kad dėl 6 straipsnio 2 punkte ir 11 straipsnyje nurodytų procedūrų į kai kurias kitas valstybes nares negali būti kreipiamasi. Tokiu atveju Europos bendrija turi suteikti informaciją apie taikytinas taisykles.

3. Kitose šios konvencijos privalančiose laikytis valstybėse priimti teismo sprendimai vadovaujantis 6 straipsnio 2 punktu arba 11 straipsniu šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytose valstybėse yra pripažįstami ir vykdomi pagal III antraštinės dalies nuostatas. Bet kurios galimos minėtose valstybėse priimtų teismo sprendimų pasekmės trečiosioms šalims pagal šio straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatas taip pat pripažįstamos minėtose kitose šios konvencijos privalančiose laikytis valstybėse narėse.

III straipsnis

1. Ratifikavusi konvenciją, Šveicarija pasilieka teisę paskelbti, kad ji netaikys šios 34 straipsnio 2 punkto nuostatos dalies:

„jei atsakovas nepradėjo proceso siekdamas apskųsti tokį sprendimą, kai tai jam buvo įmanoma padaryti“.

Jeigu Šveicarija apie tai paskelbia, kitos Susitariančiosios Šalys tą pačią išlygą taiko Šveicarijos teismų priimtiems sprendimams.

2. Susitariančiosios Šalys gali, atsižvelgdamos į 70 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytoje prisijungiančiojoje valstybėje priimtus teismo sprendimus, pateikdamos pareiškimą pasilikti:

a) šio straipsnio 1 dalyje nurodytą teisę ir

b) 39 straipsnyje nurodytos institucijos teisę, nepaisant 41 straipsnio nuostatų, savo iniciatyva ištirti, ar esama kokių nors pagrindų atsisakyti pripažinti ir vykdyti teismo sprendimą.

3. Jeigu Susitariančioji Šalis pagal šio straipsnio 2 dalį padarė tokią išlygą prisijungiančiajai valstybei, ši prisijungiančioji valstybė pateikdama pareiškimą gali pasilikti tokią pat teisę tos Susitariančiosios Šalies teismų priimtų sprendimų atžvilgiu.

4. Išskyrus atvejus, kai išlyga daroma pagal šio straipsnio 1 dalį, pareiškimai galioja penkerius metus ir yra atnaujinami šio laikotarpio pabaigoje. Susitariančioji Šalis apie šio straipsnio 2 dalyje nurodyto pareiškimo atnaujinimą praneša ne vėliau kaip likus šešiems mėnesiams iki minėto laikotarpio pabaigos. Prisijungiančioji valstybė savo pareiškimą, pateiktą pagal šio straipsnio 3 dalį, gali atnaujinti tik atnaujinus atitinkamą pareiškimą, pateiktą pagal šio straipsnio 2 dalį.

IV straipsnis

Šiame Protokole nurodyti pareiškimai gali būti panaikinti bet kuriuo metu apie tai pranešant depozitarui. Prie pranešimo pridedami jo vertimai į anglų ir prancūzų kalbas. Susitariančiosios Šalys pateikia pranešimų vertimus į savo kalbas. Visi tokie panaikinimai įsigalioja pirmąją trečio mėnesio, einančio po dienos, kurią buvo pranešta depozitarui, dieną.

2 PROTOKOLAS dėl vienodo konvencijos aiškinimo ir nuolatinio komiteto

PREAMBULĖ

AUKŠTOSIOS SUSITARIANČIOSIOS ŠALYS,

ATSIŽVELGDAMOS į šios konvencijos 75 straipsnį,

ATSIŽVELGDAMOS į tvirtą šios konvencijos, 1988 m. Lugano konvencijos ir šios Konvencijos 64 straipsnio 1 dalyje nurodytų dokumentų sąsają,

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad Europos Bendrijų Teisingumo Teismas turi jurisdikciją priimti sprendimus dėl šios konvencijos 64 straipsnio 1 dalyje nurodytų dokumentų nuostatų aiškinimo,

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad ši konvencija tampa sudedamąja Bendrijos normų dalimi ir kad dėl to Europos Bendrijų Teisingumo Teismas turi jurisdikciją priimti sprendimus dėl šios konvencijos nuostatų, kurias taiko Europos bendrijos valstybių narių teismai, aiškinimo,

ŽINODAMOS apie Europos Bendrijų Teisingumo Teismo priimamus sprendimus dėl šios konvencijos 64 straipsnio 1 dalyje nurodytų dokumentų aiškinimo iki pasirašant šią konvenciją ir 1988 m. Lugano konvencijos Susitariančiųjų Šalių teismų priimtus sprendimus dėl tos konvencijos iki pasirašant šią konvenciją,

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad lygiagreti 1988 m. Lugano ir Briuselio konvencijų peržiūra, dėl kurios buvo sudarytas pataisytas šių konvencijų tekstas, buvo iš esmės pagrįsta minėtais sprendimais dėl 1968 m. Briuselio ir 1988 m. Lugano konvencijų,

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad pataisytas Briuselio konvencijos tekstas, įsigaliojus Amsterdamo sutarčiai, buvo įtrauktas į Reglamentą (EB) Nr. 44/2001,

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad pataisytas tekstas sudarė šios konvencijos teksto pagrindą,

NORĖDAMOS, didžiai gerbdamos teismų nepriklausomumą, užkirsti kelią skirtingam aiškinimui ir užtikrinti kuo vienodesnį šios konvencijos ir Reglamento (EB) Nr. 44/2001 nuostatų, kurios iš esmės atkartojamos šioje konvencijoje, bei kitų šios konvencijos 64 straipsnio 1 dalyje nurodytų dokumentų nuostatų aiškinimą,

SUSITARĖ:

1 straipsnis

1. Bet kuris šią konvenciją taikantis ir aiškinantis teismas tinkamai atsižvelgia į principus, nustatytus susijusiuose sprendimuose dėl atitinkamos (-ų) nuostatos (-ų) arba kurios (-ių) nors kitos (-ų) panašios (-ių) 1988 m. Lugano konvencijos ir šios konvencijos 64 straipsnio 1 dalyje nurodytų dokumentų, kuriuos priėmė šios konvencijos privalančių laikytis valstybių teismai arba Europos Bendrijų Teisingumo Teismas, nuostatos (-ų).

2. Europos bendrijos valstybių narių teismams šio straipsnio 1 dalyje nustatyta pareiga taikoma nepažeidžiant jų pareigų, susijusių su Europos Bendrijų Teisingumo Teismu, kai tokios pareigos kyla iš Europos bendrijos steigimo sutarties arba Europos bendrijos ir Danijos

Karalystės susitarimo dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašyto 2005 m. spalio 19 d**.** Briuselyje.

2 straipsnis

Bet kuri šios konvencijos privalanti laikytis valstybė, kuri nėra Europos bendrijos valstybė narė, turi teisę pagal Protokolo dėl Europos Bendrijų Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnį pateikti pareiškimus arba rašytines pastabas, kai Europos bendrijos valstybės narės bendrosios kompetencijos arba specializuotas teismas kreipiasi į Teisingumo Teismą, prašydamas priimti prejudicinį sprendimą šios konvencijos arba šios konvencijos 64 straipsnio 1 dalyje nurodytų dokumentų aiškinimo klausimu.

3 straipsnis

1. Europos Bendrijų Komisija sukuria informacijos, susijusios su atitinkamais teismo sprendimais, priimtais pagal šią konvenciją, 1988 m. Lugano konvenciją arba šios konvencijos 64 straipsnio 1 dalyje nurodytus dokumentus, mainų sistemą. Ši sistema turi būti viešai prieinama ir joje turi būti pateikiami paskutinės instancijos teismų ir Europos Bendrijų Teisingumo Teismo priimti sprendimai bei ypač svarbūs teismo sprendimai, kurie tapo galutiniai ir buvo priimti pagal šią konvenciją, 1988 m. Lugano konvenciją ir šios konvencijos 64 straipsnio 1 dalyje nurodytus dokumentus. Teismo sprendimai yra klasifikuojami ir pateikiama jų santrauka.

Sistemoje turi būti numatytas šios konvencijos privalančių laikytis valstybių teismų priimtų pirmiau nurodytų sprendimų perdavimo mechanizmas, kurį taikydamos tokius sprendimus Komisijai perduoda šių valstybių kompetentingos institucijos.

2. Europos Bendrijų Teisingumo Teismo sekretorius atrenka bylas, kurios yra ypač svarbios tinkamam konvencijos įgyvendinimui užtikrinti; sekretorius atrinktas bylas pristato pagal šio protokolo 5 straipsnį vykstančiame ekspertų susitikime.

3. Kol Europos Bendrijos sukurs sistemą pagal šio straipsnio 1 dalį, Europos Bendrijų Teisingumo Teismas naudoja informacijos mainų sistemą, sukurtą pagal 1988 m. Lugano konvencijos 2 protokolą, kuri taikoma teismo sprendimams, priimtiems remiantis šia konvencija ir 1988 m. Lugano konvencija.

4 straipsnis

1. Pagal šią konvenciją įsteigiamas nuolatinis komitetas, kurį sudaro visų Susitariančiųjų Šalių atstovai.

2. Susitariančiosios Šalies prašymu konvencijos depozitaras sušaukia komiteto posėdžius dėl:

- konsultavimosi dėl šios konvencijos ir kitų tarptautinių dokumentų sąryšio;

- konsultavimosi dėl 67 straipsnio taikymo, įskaitant ketinimą prisijungti prie dokumentų, reglamentuojančių konkrečias bylas pagal 67 straipsnio 1 dalį, ir teisės aktų, pasiūlytų pagal 3 protokolą;

- naujų valstybių prisijungimo klausimo svarstymo. Visų pirma komitetas gali prašyti 70 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytas prisijungiančiąsias valstybes atsakyti į klausimus

apie jų teismų sistemą ir konvencijos įgyvendinimą. Komitetas taip pat gali apsvarstyti galimus konvencijos pakeitimus, reikalingus jai taikyti prisijungiančiosiose valstybėse;

- naujų autentiškų kalbų pagal šios konvencijos 73 straipsnio 3 dalį patvirtinimo ir reikalingų VIII priedo dalinių pakeitimų;

- konsultavimosi dėl konvencijos peržiūros pagal 76 straipsnį;

- konsultavimosi dėl dalinių I–IV priedų ir VII priedo pakeitimų pagal 77 straipsnio 1 dalį;

- dalinių V ir VI priedų pakeitimų priėmimo pagal 77 straipsnio 2 dalį;

- išlygų ir Susitariančiųjų Šalių pareiškimų, pateiktų pagal 1 protokolą, panaikinimo ir reikalingų IX priedo dalinių pakeitimų.

3. Komitetas nustato procedūrines taisykles, susijusias su jo veikla ir sprendimų priėmimu. Šiose taisyklėse nustatoma galimybė konsultuotis ir sprendimus priimti rašytine tvarka.

5 straipsnis

1. Prireikus depozitaras gali sušaukti ekspertų susitikimą, kuriame keičiamasi nuomonėmis dėl konvencijos įgyvendinimo, ypač dėl teismų praktikos ir naujų teisės aktų, kurie gali turėti įtakos konvencijos taikymui.

2. Šiame susitikime dalyvauja ekspertai iš Susitariančiųjų Šalių, šios konvencijos privalančių laikytis valstybių, Europos Bendrijų Teisingumo Teismo ir Europos laisvosios prekybos asociacijos. Susitikime taip pat gali dalyvauti visi kiti ekspertai, jei manoma, kad jų dalyvavimas reikalingas.

3. Apie visas dėl konvencijos įgyvendinimo kylančias problemas gali būti pranešama šio protokolo 4 straipsnyje nurodytam nuolatiniam komitetui, kuris imasi tolesnių veiksmų.

3 PROTOKOLAS dėl Konvencijos 67 straipsnio taikymo

AUKŠTOSIOS SUSITARIANČIOSIOS ŠALYS SUSITARĖ:

1. Šioje konvencijoje su konkrečiais klausimais susijusios nuostatos, kurios reglamentuoja jurisdikciją arba teismo sprendimų pripažinimą ar vykdymą ir kurios yra arba bus įtvirtintos Europos Bendrijų institucijų aktuose, yra prilyginamos 67 straipsnio 1 dalyje nurodytoms konvencijoms.

2. Jeigu viena iš Susitariančiųjų Šalių mano, kad Europos Bendrijų institucijų siūlomame akte esanti nuostata neatitinka konvencijos, Susitariančiosios Šalys pagal 76 straipsnį ir nepažeisdamos 2 protokole nustatytos tvarkos nedelsdamos svarsto konvencijos dalinio pakeitimo klausimą.

3. Kai Susitariančioji Šalis arba keletas Šalių kartu įtraukia kelias arba visas šio straipsnio 1 dalyje nurodytų Europos bendrijos institucijų aktuose esančias nuostatas į nacionalinę teisę, tuomet šios nacionalinės teisės nuostatos prilyginamos 67 straipsnio 1 dalyje nurodytoms konvencijoms.

4. Susitariančiosios Šalys perduoda depozitarui šio straipsnio 3 dalyje minimų nuostatų tekstą. Toks perduodamas tekstas turi būti išverstas į anglų ir prancūzų kalbas.

I PRIEDAS

Konvencijos 3 straipsnio 2 dalyje ir 4 straipsnio 2 dalyje nurodytos jurisdikcijos taisyklės yra šios:

- Belgijoje: 2004 m. liepos 16 d. Tarptautinės privatinės teisės įstatymo 5–14 straipsniai,

- Bulgarijoje: Tarptautinės privatinės teisės kodekso 4 straipsnio 1 dalis,

- Čekijoje: įstatymo Nr. 99/1963 86 straipsnis, Civilinio proceso kodeksas (*občanský soudní řád*) su pakeitimais,

- Danijoje: Teisingumo vykdymo įstatymo (*Lov om rettens pleje*) 246 straipsnio 2 ir 3 dalys,

- Vokietijoje: Civilinio proceso kodekso (*Zivilprozeßordnung*) 23 straipsnis,

- Estijoje: Civilinio proceso kodekso (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*) 86 straipsnis,

- Graikijoje: Civilinio proceso kodekso (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*) 40 straipsnis,

- Prancūzijoje: Civilinio kodekso (*Code civil*) 14 ir 15 straipsniai,

- Islandijoje: Civilinių bylų įstatymo (*Lög um medferd einkamala nr. 91/1991*) 32 straipsnio 4 dalis,

- Airijoje: taisyklės, pagal kurias jurisdikcijos pagrindu gali būti bylos iškėlimo dokumentas, pateiktas atsakovui jo laikino buvimo Airijoje metu,

- Italijoje: 1995 m. gegužės 31 d. Įstatymo Nr. 218 3 ir 4 straipsniai,

- Kipre: 1960 m. Teismų įstatymo Nr. 14 21 straipsnio 2 dalis su pakeitimais,

- Latvijoje: Civilinio proceso įstatymo (*Civilprocesa likums*) 27 straipsnis ir 28 straipsnio 3, 5, 6 ir 9 dalys,

- Lietuvoje: Civilinio proceso kodekso 31 straipsnis,

- Liuksemburge: Civilinio kodekso (*Code civil*) 14 ir 15 straipsniai,

- Vengrijoje: 1979 m. Įstatyminio dekreto Nr. 13 dėl tarptautinės privatinės teisės (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*) 57 straipsnis,

- Maltoje: Organizavimo ir civilinio proceso kodekso 742, 743 ir 744 straipsniai – 12 skyrius (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili - Kap. 12*) ir Komercinio kodekso 549 straipsnis – 13 skyrius (*Kodiċi tal-kummerċ - Kap. 13*),

- Norvegijoje: Ginčų įstatymo (*tvisteloven*) 4–3 straipsnio 2 dalies antras sakinys,

- Austrijoje: Teismų jurisdikcijos įstatymo (*Jurisdiktionsnorm*) 99 straipsnis,

- Lenkijoje: Civilinio proceso kodekso (*Kodeks postępowania cywilnego*) 1103 ir 1110 straipsniai, kiek jie nustato jurisdikciją pagal atsakovo gyvenamąją vietą Lenkijoje, atsakovo valdomą turtą arba jo nuosavybės teises Lenkijoje, faktą, kad ginčo dalykas yra Lenkijoje, ir faktą, kad viena iš ginčo šalių yra Lenkijos pilietis,

- Portugalijoje: Civilinio proceso kodekso (*Código de Processo Civil*) 65 ir 65A straipsniai ir Darbo tvarkos kodekso (*Código de Processo de Trabalho*) 11 straipsnis,

- Rumunijoje: Įstatymo Nr. 105/1992 dėl tarptautinės privatinės teisės santykių 148–157 straipsniai,

- Slovėnijoje: Tarptautinės privatinės teisės ir proceso įstatymo (*Zakon o medarodnem zasebnem pravu in postopku*) 48 straipsnio 2 dalis, susijusi su Civilinio proceso įstatymo (*Zakon o pravdnem postopku*) 47 straipsnio 2 dalimi, ir Tarptautinės privatinės teisės ir proceso įstatymo (*Zakon o medarodnem zasebnem pravu in postopku*) 58 straipsnis, susijęs su Civilinio proceso įstatymo (*Zakon o pravdnem postopku*) 59 straipsniu,

- Slovakijoje: Įstatymo Nr. 97/1963 dėl tarptautinės privatinės teisės 37–37e straipsniai ir su šiais straipsniais susijusios procesinės normos,

- Šveicarijoje: *le for du lieu du séquestre / Gerichtsstand des Arrestortes / foro del luogo del sequestro*, kuris suprantamas *loi fédérale sur le droit international privé / Bundesgesetz über das internationale Privatrecht / legge federale sul diritto internazionale privato* 4 straipsnio prasme,

- Suomijoje: Teismo proceso kodekso (*oikeudenkäymiskaari / rättegångsbalken*) 10 skyriaus 1 skirsnio pirmos dalies antras, trečias ir ketvirtas sakiniai,

- Švedijoje: Teismo proceso kodekso (*rättegångsbalken*) 10 skyriaus 3 skirsnio pirmos dalies pirmas sakinys,

- Jungtinėje Karalystėje: taisyklės, pagal kurias jurisdikcijos pagrindu gali būti:

a) bylos iškėlimo dokumentas, pateiktas atsakovui jo laikino buvimo Jungtinėje Karalystėje metu; arba

b) atsakovui priklausanti nuosavybė, esanti Jungtinėje Karalystėje; arba

c) ieškovo areštuota atsakovui priklausanti nuosavybė, esanti Jungtinėje Karalystėje.

II PRIEDAS

Teismai arba kompetentingos institucijos, kurioms gali būti pateiktas konvencijos 39 straipsnyje nurodytas prašymas, yra:

- Belgijoje: *tribunal de première instance* arba *rechtbank van eerste aanleg,* arba *erstinstanzliches Gericht*,

- Bulgarijoje: *Софийски градски съд*,

- Čekijoje: *okresní soud* arba *soudní exekutor*,

- Danijoje: *byret*,

- Vokietijoje:

  a) *Landgericht* teismo rūmams pirmininkaujantis teisėjas,

  b) notaras, kai norima paskelbti apie autentiško dokumento vykdymą,

- Estijoje: *maakohus* (apygardos teismas),

- Graikijoje: *Μονομελές Πρωτοδικείο,*

- Ispanijoje: *Juzgado de Primera Instancia*,

- Prancūzijoje:

  a) *greffier en chef du tribunal de grande instance*,

  b) *président de la chambre départementale des notaires*, kai pateikiamas prašymas paskelbti apie notaro autentiško dokumento vykdymą,

- Airijoje: *High Court*,

- Islandijoje: *heradsdomur*,

- Italijoje: *corte d'appello*,

- Kipre: *Επαρχιακό Δικαστήριο* arba teismo sprendimo dėl išlaikymo atveju – *Οικογενειακό Δικαστήριο*,

- Latvijoje: *rajona (pilsētas) tiesa*,

- Lietuvoje: Lietuvos apeliacinis teismas,

- Liuksemburge: *tribunal d'arrondissement* pirmininkaujantis teisėjas,

- Vengrijoje: *megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság*, o Budapešte – *Budai Központi Kerületi Bíróság*,

- Maltoje: *Prim' Awla tal-Qorti Ċivili* arba *Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*, arba teismo sprendimo dėl išlaikymo atveju – *Reġistratur tal-Qorti,* kuriam bylą perduoda *Ministru responsabbli għall-Ġustizzja*,

- Nyderlanduose: *voorzieningenrechter van de rechtbank*,

- Norvegijoje: *tingrett*,

- Austrijoje: *Bezirksgericht,*

- Lenkijoje: *sąd okręgowy,*

- Portugalijoje: *Tribunal de Comarca*,

- Rumunijoje: *Tribunal*,

- Slovėnijoje: *okrožno sodišče*,

- Slovakijoje: apeliacinis teismas per apylinkės teismą, kurio sprendimas skundžiamas,

- Šveicarijoje:

a) atsižvelgiant į teismo sprendimus, kuriais nustatoma sumokėti tam tikrą pinigų sumą – *juge de la mainlevée / Rechtsöffnungsrichter / giudice competente a pronunciare sul rigetto dell'opposizione,* pagal procedūrą, kurią reglamentuoja *loi fédérale sur la poursuite pour dettes et la faillite / Bundesgesetz über Schuldbetreibung und Konkurs / legge federale sulla esecuzione e sul fallimento* 80 ir 81 straipsniai,

b) atsižvelgiant į teismo sprendimus, kuriais nustatoma atlikti kitą veiksmą, nei sumokėti pinigų sumą *juge cantonal d'exequatur compétent / zuständiger kantonaler Vollstreckungsrichter / giudice cantonale competente a pronunciare l'exequatur,*

- Suomijoje: *käräjäoikeus / tingsrätt,*

- Švedijoje: *Svea hovrätt,*

- Jungtinėje Karalystėje:

a) Anglijoje ir Velse: *High Court of Justice* arba, kai teismas turi priimti sprendimą dėl išlaikymo, *Magistrates' Court*, kuriam bylą perduoda *Secretary of State*,

b) Škotijoje: *Court of Session* arba, kai teismas turi priimti sprendimą dėl išlaikymo, *Sheriff Court*, kuriam bylą perduoda *Secretary of State*,

c) Šiaurės Airijoje: *High Court of Justice* arba, kai teismas turi priimti sprendimą dėl išlaikymo, *Magistrates' Court*, kuriam bylą perduoda *Secretary of State*,

d) Gibraltare: *Supreme Court of Gibraltar* arba, kai teismas turi priimti sprendimą dėl išlaikymo, *Magistrates' Court*, kuriam bylą perduoda *Attorney General of Gibraltar*.

III PRIEDAS

Teismai, kuriems galima pateikti konvencijos 43 straipsnio 2 dalyje nurodytus skundus, yra:

- Belgijoje:

a) atsakovo apeliacijoms – *tribunal de première instance* arba *rechtbank van eerste aanleg*, arba *erstinstanzliche Gericht*,

b) ieškovo apeliacijoms – *cour d'appel* arba *hof van beroep*,

- Bulgarijoje: *Апелативен съд - София*,

- Čekijoje: apeliacinis teismas per apylinkės teismą,

- Danijoje: *landsret*,

- Vokietijos Federacinėje Respublikoje: *Oberlandesgericht*,

- Estijoje: *ringkonnakohus*,

- Graikijoje: *Εφετείο*,

- Ispanijoje: *Juzgado de Primera Instancia,* priėmęs ginčijamą sprendimą; sprendimą dėl apeliacinio skundo priima *Audiencia Provincial*,

- Prancūzijoje:

a) *cour d'appel* dėl sprendimų, leidžiančių pateikti prašymą,

b) *tribunal de grande instance* pirmininkaujantis teisėjas dėl sprendimų, kuriais prašymas atmetamas,

- Airijoje: *High Court*,

- Islandijoje: *heradsdomur,*

- Italijoje: *corte d'appello*,

- Kipre: *Επαρχιακό Δικαστήριο* arba teismo sprendimo dėl išlaikymo atveju – *Οικογενειακό Δικαστήριο*,

- Latvijoje: *Apgabaltiesa* per *rajona (pilsētas) tiesa,*

- Lietuvoje: Lietuvos apeliacinis teismas,

- Liuksemburge: *Cour supérieure de justice*, kaip civilines apeliacijas nagrinėjantis teismas,

- Vengrijoje: vietos teismai, esantys apygardos teisme (Budapešte – Budos centrinis apygardos teismas); apeliacijas nagrinėja apygardos teismas (Budapešte – Sostinės teismas),

- Maltoje: *Qorti ta' l-Appell* pagal apeliacijų nagrinėjimo procedūrą, nustatytą *Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili - Kap.12,* arba teismo sprendimo dėl išlaikymo atveju – *ċitazzjoni* dalyvaujantis *Prim' Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha'*,

- Nyderlanduose:

a) atsakovui: *arrondissementsrechtbank*,

b) ieškovui: *gerechtshof*,

- Norvegijoje: *lagmannsrett,*

- Austrijoje: *Landesgericht* per *Bezirksgericht,*

- Lenkijoje: *sąd apelacyjny* per *sąd okręgowy*,

- Portugalijoje: *Tribunal da Relação* yra kompetentingas teismas. Apeliaciniai skundai turi būti pateikiami laikantis galiojančių nacionalinės teisės nuostatų pateikiant paraišką teismui, kurio sprendimas apskųstas apeliacine tvarka,

- Rumunijoje: *Curte de Apel*,

- Slovėnijoje: *okrožno sodišče*,

- Slovakijoje: *okresný súd*,

- Šveicarijoje: *tribunal cantonal / Kantonsgericht / tribunale cantonale,*

- Suomijoje: *hovioikeus / hovrätt,*

- Švedijoje: *Svea hovrätt,*

- Jungtinėje Karalystėje:

a) Anglijoje ir Velse: *High Court of Justice* arba, kai teismas turi priimti sprendimą dėl išlaikymo, *Magistrates' Court*,

b) Škotijoje: *Court of Session* arba, kai teismas turi priimti sprendimą dėl išlaikymo, *Sheriff Court*,

c) Šiaurės Airijoje: *High Court of Justice* arba, kai teismas turi priimti sprendimą dėl išlaikymo, *Magistrates' Court*,

d) Gibraltare: *Supreme Court of Gibraltar* arba, kai teismas turi priimti sprendimą dėl išlaikymo, *Magistrates' Court*.

IV PRIEDAS

Skundai, kuriuos galima pateikti pagal konvencijos 44 straipsnį, yra šie:

- Belgijoje, Graikijoje, Ispanijoje, Prancūzijoje, Italijoje, Liuksemburge ir Nyderlanduose – apeliacinis skundas,

- Bulgarijoje: *обжалване пред Върховния касационен съд*,

- Čekijoje: *dovolání* ir *žaloba pro zmatečnost*,

- Danijoje: skundas *højesteret*, *Procesbevillingsnævnet* leidimu,

- Vokietijos Federacinėje Respublikoje: *Rechtsbeschwerde*,

- Estijoje: *kassatsioonikaebus*,

- Airijoje: kasacinis skundas Aukščiausiajam Teismui,

- Islandijoje: apeliacinis skundas *Hæstiréttur*,

- Kipre: apeliacinis skundas Aukščiausiajam Teismui,

- Latvijoje: apeliacinis skundas *Augstākās tiesas Senāts* per *Apgabaltiesa,*

- Lietuvoje: apeliacinis skundas Lietuvos Aukščiausiajam Teismui,

- Vengrijoje: *felülvizsgálati kérelem*,

- Maltoje: apeliacinis skundas negali būti pateikiamas jokiam kitam teismui; teismo sprendimo dėl išlaikymo atveju – *Qorti ta' l-Appell* pagal skundo procedūrą, nustatytą *kodiċi ta' Organizzazzjoni u Procedura Ċivili - Kap. 12*,

- Norvegijoje: apeliacinis skundas *Hoeyesteretts Ankeutvalg* arba *Hoeyesterett*,

- Austrijoje: *Revisionsrekurs*,

- Lenkijoje: *skarga kasacyjna*,

- Portugalijoje: kasacinis skundas,

- Rumunijoje: *contestatie in anulare* arba *revizuire*,

- Slovėnijoje: apeliacinis skundas *Vrhovno sodišče Republike Slovenije*,

- Slovakijoje: *dovolanie*,

- Šveicarijoje: *recours devant le Tribunal fédéral* / *Beschwerde beim Bundesgericht* / *ricorso davanti al Tribunale federale*,

- Suomijoje: apeliacinis skundas *korkein oikeus / högsta domstolen*,

- Švedijoje: apeliacinis skundas *Högsta domstolen*,

- Jungtinėje Karalystėje: vienintelis kasacinis skundas.

V PRIEDAS

Konvencijos 54 ir 58 straipsniuose nurodytas pažymėjimas dėl teismo sprendimų ir teismo susitarimų

1. Kilmės valstybė

2. Teismas arba kompetentinga institucija, išduodantys pažymėjimą

2.1. Pavadinimas

2.2. Adresas

2.3. Telefonas / faksas / elektroninis paštas

3. Teismas, kuris priėmė sprendimą / patvirtino teismo susitarimą*

3.1. Teismo rūšis

3.2. Teismo vieta

4. Teismo sprendimas / teismo susitarimas*

4.1. Data

4.2. Numeris

4.3. Teismo sprendimo / teismo susitarimo* šalys

4.3.1. Ieškovo (-ų) pavardė (-ės) / pavadinimas (-ai)

4.3.2. Atsakovo (-ų) pavardė (-ės) / pavadinimas (-ai)

4.3.3. Kitos (-ų) šalies (-ių) pavardė (-ės) / pavadinimas (-ai)

4.4. Bylos iškėlimo dokumento pateikimo data, jei teismo sprendimas buvo priimtas už akių

4.5. Teismo sprendimo / teismo susitarimo tekstas*, pateikiamas kaip šio pažymėjimo priedas

5. Šalių, kurioms buvo suteikta teisinė pagalba, pavadinimai

Teismo sprendimas / teismo susitarimas* yra vykdytini kilmės valstybėje (Konvencijos 35 ir 58 straipsniai) prieš:

Pavardė / pavadinimas:

Priimta ....., data .....

Parašas ir (arba) antspaudas

* Išbraukti, kas nereikalinga.

VI PRIEDAS

Konvencijos 57 straipsnio 4 dalyje nurodytas pažymėjimas dėl autentiškų dokumentų

1. Kilmės valstybė

2. Teismas arba kompetentinga institucija, išduodantys pažymėjimą

2.1. Pavadinimas

2.2. Adresas

2.3. Telefonas / faksas / elektroninis paštas

3. Institucija, kuri patvirtino dokumentą

3.1. Institucija, dalyvaujanti rengiant autentišką dokumentą (prireikus)

3.1.1. Institucijos pavadinimas ir paskirtis

3.1.2. Institucijos vieta

3.2. Institucija, kuri užregistravo autentišką dokumentą (prireikus)

3.2.1. Institucijos rūšis

3.2.2. Institucijos vieta

4. Autentiškas dokumentas

4.1. Dokumento apibūdinimas

4.2. Data

4.2.1. Dokumento parengimo

4.2.2. Dokumento užregistravimo (jeigu skirtinga)

4.3. Numeris

4.4. Dokumentą sudariusios šalys

4.4.1. Kreditoriaus pavadinimas

4.4.2. Skolininko pavadinimas

5. Vykdytinos prievolės tekstas, pridedamas prie šio pažymėjimo.

Autentiškas dokumentas yra vykdytinas skolininko atžvilgiu kilmės valstybėje (Konvencijos 57 straipsnio 1 dalis)

Priimta ....., data .....

Parašas ir (arba) antspaudas

VII PRIEDAS

Pagal Konvencijos 65 straipsnį ši konvencija visų pirma pakeičia šias konvencijas:

- Susitarimą tarp Šveicarijos Konfederacijos ir Ispanijos dėl abipusio teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo, pasirašytą 1896 m. lapkričio 19 d. Madride,

- Čekoslovakijos Respublikos ir Šveicarijos Konfederacijos konvenciją dėl teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo su papildomu protokolu, pasirašytus 1926 m. gruodžio 21 d. Berne,

- Šveicarijos Konfederacijos ir Vokietijos reicho konvenciją dėl teismo sprendimų ir arbitražo sprendimų pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1929 m. lapkričio 2 d. Berne,

- Danijos, Suomijos, Islandijos, Norvegijos ir Švedijos konvenciją dėl teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1932 m. kovo 16 d. Kopenhagoje,

- Šveicarijos Konfederacijos ir Italijos konvenciją dėl teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1933 m. sausio 3 d. Romoje,

- Švedijos ir Šveicarijos Konfederacijos konvenciją dėl teismo sprendimų ir arbitražo sprendimų pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1936 m. sausio 15 d. Stokholme,

- Šveicarijos Konfederacijos ir Belgijos konvenciją dėl teismo sprendimų ir arbitražo sprendimų pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1959 m. balandžio 29 d. Berne,

- Austrijos ir Šveicarijos Konfederacijos konvenciją dėl teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1960 m. gruodžio 16 d. Berne,

- Norvegijos ir Jungtinės Karalystės konvenciją dėl abipusio teismo sprendimų civilinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1961 m. birželio 12 d. Londone,

- Norvegijos ir Vokietijos Federacinės Respublikos konvenciją dėl teismo sprendimų ir vykdytinų dokumentų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1977 m. birželio 17 d. Osle,

- Danijos, Suomijos, Islandijos, Norvegijos ir Švedijos konvenciją dėl teismo sprendimų civilinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1977 m. spalio 11 d. Kopenhagoje,

- Norvegijos ir Austrijos konvenciją dėl teismo sprendimų civilinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašytą 1984 m. gegužės 21 d. Vienoje.

VIII PRIEDAS

Konvencijos 79 straipsnyje nurodytos kalbos yra bulgarų, čekų, danų, olandų, anglų, estų, suomių, prancūzų, vokiečių, graikų, vengrų, islandų, airių, italų, latvių, lietuvių, maltiečių, norvegų, lenkų, portugalų, rumunų, slovakų, slovėnų, ispanų ir švedų kalbos.

IX PRIEDAS

1 protokolo II straipsnyje nurodytos valstybės ir taisyklės yra šios:

- Vokietija: Civilinio proceso kodekso (*Zivilprozeßordnung*) 68, 72, 73 ir 74 straipsniai, susiję su trečiųjų šalių informavimu,

- Austrija: Civilinio proceso kodekso (*Zivilprozeßordnung*) 21 straipsnis, susijęs su trečiųjų šalių informavimu,

- Vengrija: Civilinio proceso kodekso (*Polgári perrendtartás*) 58–60 straipsniai, susiję su trečiųjų šalių informavimu,

- Šveicarija: kantonuose, kuriuose taikomas Civilinio proceso kodeksas nenustato Konvencijos 6 straipsnio 2 dalyje ir 11 straipsnyje nurodytos jurisdikcijos, – atitinkamos taikytino Civilinio proceso kodekso nuostatos, susijusios su trečiųjų šalių informavimu (*litis denuntiatio*).

Danijos vardu

Europos bendrijos vardu

Islandijos vardu

Norvegijos Karalystės vardu

Šveicarijos Konfederacijos vardu